

บทนำ

“พริ้ม...เราเลิกกันเถอะ” เสียงทุ้มดังขึ้น หลังจากที่ทั้งคู่ ยืนนิ่งเงียบมาเป็นเวลานานแล้ว

“ทำไม...” เธอเอ่ยถามออกไปอย่างยากลำบาก “เพราะอะไร”

“...”

ยิ่งร่างสูงนิ่งเงียบ ไม่ยอมเอ่ยถ้อยคำใดออกมาเลยนั้น ใจเธอก็ ยิ่งเจ็บ

“เพราะอะไร ตอบพริ้มมาสิ! เพราะ...พริ้มจนใจม้วย” เธอกลั้น ใจถามออกไป

ร่างสูงทำท่าเหมือนจะพูดอะไรบางอย่าง แต่แล้วเขาก็เสมองไป ทางอื่น ไม่ยอมสบตาเธอ...แต่ถึงกระนั้น แม้จะเพียงชั่วครู่เดียวก็ตาม ทว่าเธอก็ทันเห็นมันเข้าจนได้

แววตาที่มองมาด้วยความสงสาร เธอไม่อยากเห็นมัน

เธอกลั้นเสียงสะอื้นไว้ไม่ให้หลุดออกมา และสูดลมหายใจเข้า ปอดลึกๆ ดวงตาเหลือกมองขึ้นฟ้า เพื่อกล้ำกลืนหยาดน้ำตาที่พริ้ม จวนเจียนจะร่วงหล่นจากดวงตา ริมฝีปากเม้มแน่น ก่อนจะฝืนส่งยิ้ม ให้เขา แม้ว่าแท้จริงแล้วตอนนี้หัวใจเธอเหมือนกำลังโดนเข็มนับร้อย นับพันจากที่ไหนก็ไม่รู้ทิ่มแทงอยู่

“พริ้ม...เข้าใจแล้ว” เธอพูดได้เพียงเท่านี้ ก่อนจะรีบหมุนตัวหันหลังให้ เพราะกลัวว่าหยดน้ำตาจะร่วงหล่นให้คนตรงหน้าได้เห็น และมันคงจะน่าสมเพชมากแน่ๆ

หี!...สองปีกับรักโง่ๆ จากผู้หญิงที่ชื่อบ๊อบคนนี้ รักครั้งแรกแตกละเอียดราวกับเศษธุลี รักที่เธอให้เขาไปทั้งใจ...อยากจะถามสักพันครั้งว่าเป็นไปได้ไหมที่พวกเราจะไม่จบแบบนี้ แต่เธอก็เพิ่งเข้าใจดีในวันนี้เอง...ที่ว่า ‘เมื่อคนจะไป รังยังงักก็คงไม่อยู่’ ผลออกๆ ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา...นั่นอาจจะไม่ใช่ความรักสำหรับเขาเลยด้วยซ้ำ แต่เป็นอะไรก็ไม่รู้ที่เขาทำแก้มือ หรือไม่ก็เป็นอะไรไม่รู้ที่อาจจะไม่เคยมีอยู่จริง

เธอแค่นยิ้มอย่างสมเพชตัวเองที่วาดหวังจะมีรักแท้...จากใครสักคน

เพียงคำว่ารักอย่างเดียว...คงไม่สามารถรั้งเขาไว้ได้

ตั้งแต่เด็กจนโตเป็นสาวแล้วที่เธอคอยปลอบเพื่อนสนิทเมื่ออกหัก หรือผิดหวังจากความรัก เธอผู้ซึ่งไม่เคยมีประสบการณ์เลยสักครั้ง ไม่ว่าจะป็นรักแบบพีปี้เลิฟ หรือคบหาแบบจริงจัง พุดง่ายๆ เลยก็คือ เธอไม่เคยมีแฟน!

ริมฝีปากบางเข้มแน่น ก่อนจะยิ้มให้ตัวเองอย่างค่อนข้างขอดก้ำแกงที่เธอเพียรก่อไว้เสียดิบตีเริ่มทำลายตัวเองเมื่อวันหนึ่งเธอพบเจอเขาคนนั้น

เนื่องจากบริษัทที่เธอเพิ่งย้ายเข้ามาทำงานใหม่ๆ นั้นเป็นบริษัทเกี่ยวกับหลักทรัพย์อันดับต้นๆ ของประเทศ...เขาทำงานอยู่ที่นั่นมาก่อนอะไรไม่รู้ที่สนใจให้ผู้หญิงที่ไม่เคยเคยคิดกรายความรักแบบหนุ่มสาวเลยอย่างเธอเข้าไปพุดคุยทำความรู้จักกับเขาก่อน จนวันหนึ่งเธอกล้าพอที่จะเอ่ยปากขอคบเขาเป็นแฟน

ตลอดเวลาสองปีที่รู้จักกันมา เธอทุ่มเทและให้ความรักเขาอย่างไม่มีลืมหูลืมตา ราวกับคนหูหนวกตาบอด เธอไม่สนและไม่แคร์เรื่องอื่น

เลยสักนิด แม้ว่าหลายๆ คนที่พอรู้เรื่องของเธอกับเขาจะไม่เห็นด้วย เมื่อเทพบุตรอย่างเขายอมลดตัวลงมาคบกับคนธรรมดาอย่างเธอที่มีเพียงแค่ตัวและหัวใจ ไม่ได้มีชื่อเสียงเงินทองหรือวงศ์ตระกูลที่สูงส่ง

‘ไม่เหมาะสม’ เป็นคำที่เธอได้ยินบ่อยที่สุด แต่เธอก็ทำเป็นเข้มแข็งและบอกว่าไม่แคร์ ขอแค่เธอและเขาไม่หวั่นไหวซะอย่าง...ทุกอย่างก็จะเหมือนเดิม แต่ความจริงแล้วมันกลับไม่ใช่ ความรักไม่ใช่แค่เรื่องของคนสองคน แต่มันเป็นเรื่องของคนรอบข้างด้วย แม้ว่าเธอจะทำเป็นเข้มแข็งและไม่แคร์คำวิจารณ์...แต่ก็รู้ว่าเธอจะไม่รู้สึก

เพียงแต่เธออยากจะทำอะไรก็ทำได้จริงๆ นะ แต่คงมีแค่เธอเท่านั้นที่คิดแบบนี้ เขาไม่ได้คิดแบบเดียวกับเธอเลยด้วยซ้ำ ยิ่งคิด ยิ่งนึก น้ำตาที่เธอพยายามห้ามไว้ก็ยังไหล ทะลักเป็นสายราวกับเขื่อนแตก ไหลรินลงมาเป็นทางหยดแล้วหยดเล่า ว่ากันว่ารักคือสุข และในขณะที่รักก็คือทุกข์ด้วย...มันคือเรื่องจริง

เธอไม่รู้ว่าจะต้องทำอย่างไรต่อไปกับชีวิตดี การทำงานอยู่ ที่เดียวกับแฟนบางทีก็เป็นเรื่องยากเมื่อเปลี่ยนสถานะ ความรู้สึกที่เคยมีหรืออะไรก็ตามที่เคยทำเมื่อก่อนก็จะไม่มีอีกแล้ว

หลังจากที่คุยกันเมื่อช่วงเย็น เธอไม่รู้ว่าเมื่อไหร่จะมีแรงพาสองขาเดินออกมาจากตรงหน้าเขาได้อย่างไร หัวใจที่บอบช้ำพาเธอเดินไปเรื่อยๆ จำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าเธอขึ้นรถเมล์สายอะไรมา รู้ตัวอีกทีเธอก็ลงที่ป้ายสวนสาธารณะแห่งหนึ่งแล้ว

ไม่รู้ว่าเธอนั่งนั่งบนพื้นหญ้าเขียวขจีตรงนี้นานเท่าไรแล้ว...
กว่าจะรู้ตัวอีกทีรอบด้านก็มีดเคี้ยวแล้ว พอก้มดูเวลาที่นาฬิกาข้อมือก็ต้องตกใจอีกรอบ เพราะมันสีทึมกว่าแล้ว!

เธอลุกขึ้นปิดเศษหญ้าที่ติดตามชุดทำงานออก เสร็จแล้วก็

ปล่อยให้สองเท้าก้าวเดินไปเรื่อยๆ ทว่าราวกับฟ้าจะกลั่นแกล้ง จู่ๆ ก็มีลมวูบใหญ่พัดพาเศษใบไม้ร่วงหล่น เศษดิน ฝุ่นละอองปลิวว่อนไปทั่ว จนเธอต้องยกมือขึ้นบังตา

ครู่ต่อมาฝนก็เทกระหน่ำลงมาแบบไม่มีสัญญาณเตือนทั้งสิ้น จนเธอวิ่งหาที่หลบแทบไม่ทัน...ฝนตกหนักและนานมาก จนเธอหนาวเย็นไปถึงกระดูก และดูท่าแล้ววันนี้อาจจะตกทั้งคืนก็เป็นได้

คิดแล้วก็เศร้า วันนี้เป็นวันที่เธอรู้สึกแย่มากจริงๆ ตั้งแต่เกิดมาบนโลกใบนี้ ปกติแล้วเธอชอบพกร่มพับติดไว้ใ้ในกระเป๋าผ้าใบใหญ่เสมอ แต่ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมคราวนี้เธอถึงลืมหยิบใส่กระเป๋าไปด้วย

ผ่านไปครู่ใหญ่ฝนก็ยังคงตกหนัก และดูท่าจะไม่ยอมซาลงง่ายๆ ขึ้นเธอยืนตากฝนต่อคงไม่พ้นได้เป็นปอดบวมแน่ๆ คิดได้ดังนั้นหญิงสาวก็ตัดสินใจเดินตากฝนไปเรื่อยๆ เมื่อเจอแท็กซี่สักคันจะได้เรียกกลับอะพาร์ตเมนต์ ยังไงก็คงจะดีกว่าทนยืนหนาวที่นั่นต่อไปแน่ๆ

ร่างบอบบางสมส่วนพาสองเท้าวิ่งตรงไปยังทางออกของสวนสาธารณะ ก่อนจะเลี้ยวไปเห็นทางม้าลาย เธอจึงไม่รอช้า รีบวิ่งไปตรงจุดนั้น

หญิงสาวสอดสายสายตามองหารถแท็กซี่ และจับพลันเธอก็เห็นแท็กซี่คันหนึ่งจอดส่งผู้โดยสารอยู่ฝั่งตรงข้าม เธอรีบเรียกแท็กซี่คันนั้น แต่เสียงของเธอคงเบาเกินไป คนขับแท็กซี่จึงไม่ได้ยิน หญิงสาวรีบเดินกึ่งวิ่งข้ามทางม้าลายไปยังอีกฝั่ง โดยไม่รู้ตัวเลยว่ามีแสงไฟจากรถอีกคันสาดส่องมาจากทางถนนฝั่งของเธอ

กว่าจะรู้สึกตัวอีกที สองขา ก็พาเธอก้าวมาถึงกลางถนนแล้ว... แต่ ณ เวลานั้น ขาของเธอไม่อาจวิ่งไปข้างหน้าหรือถอยหลังกลับได้เลย...

เฮียดดด!!! โครม!!!

อุบัติเหตุ

หลังจากที่โดนผู้เป็นแม่ตามตัวกลับไทยแบบเร่งด่วน ถึงขั้นที่ว่าถ้าไม่ยอมกลับก็จะตัดแม่ตัดลูกกันไปเลย อีกทั้งทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดที่มี เขาก็จะไม่ได้แม้แต่สตางค์แดงเดียว พอรู้เหตุผลเขาก็แทบอยากจะทำหัวตัวเอง

หลังจากที่นั่งเครื่องบินข้ามฟ้าข้ามทะเลมาไม่ต่ำกว่าสิบชั่วโมง เขาก็เรียกแท็กซี่ให้พามาส่งยังคอนโดมิเนียมสุดหรูใจกลางเมือง ซึ่งเขาโทร. มาแจ้งฝ่ายนิติฯ ของคอนโดให้ส่งแม่บ้านเข้ามาทำความสะอาดไว้แล้วเมื่อไม่กี่วันก่อน

ด้วยความที่เหนื่อยล้าจากการเดินทางอันยาวนาน พอถึงห้องบู๊ปเขาก็ตรงดิ่งเข้าไปซุกตัวนอนใต้ผ้าขนวมผืนหนาท่ามกลางบรรยากาศเย็นสบายของเครื่องปรับอากาศ ไม่นานก็หลับไหล

ท่าทางเขาคงจะเพลียจัดจริงๆ ถึงได้หลับเป็นตายแบบนี้ ร่างสูงค่อยๆ ลุกขึ้นจากเตียงกว้าง ค่อยๆ ยืดเส้นยืดสายคลายความปวดเมื่อย พอดูเวลาบนหน้าจอโทรศัพท์มือถือที่วางไว้ส่งๆ บนโต๊ะข้างหัวเตียงก็พบว่าเกือบบ่ายโมงเข้าไปแล้ว มีสายที่ไม่ได้รับอยู่สี่สายจากมารดาบังเกิดเกล้า และยังมีข้อความทางโปรแกรมสนทนาที่ผู้เป็นแม่

ฝากไว้อีก

ถึงไทยแล้วใช่ไหม แม่รู้นะ! แล้วนี่เมื่อไหร่จะกลับบ้าน แม่มีคนรู้จักอยากจะแนะนำให้คุณรู้จักไว้ เป็นลูกสาวของเพื่อนแม่ รู้จักกันไว้ก็ไม่เสียหาย น้องก็น่าตาน่ารักน่าเอ็นดู

เขาร่านอีกหลายข้อความก็เข้าใจได้ไม่ยากว่าผู้เป็นแม่เร่งเพราะอยากให้เขาไปดูตัวมากแค่ไหน ก่อนหน้านี้แม่ก็เพียงหาควาให้เขา แต่เมื่อเห็นท่าทางเพื่อนชายของเขาจึงไม่ได้เข้าชื่ออะไรมา จนกระทั่งรู้ว่าเที่ยวมกีฬา เพื่อนสนิทของเขาแต่งงานเป็นฝั่งเป็นฝาไปแล้วนั้นจะได้มาถึงได้มาเร่งเขายกๆ แบบนี้

เที่ยวมกีฬา หรือไอ้หมอลเหินือ เพื่อนสนิทสุดซี้ย่าป้าของเขาเข้าพิธีแต่งงานไปแล้วกับนักธุรกิจสาวรุ่นใหม่ไฟแรง ทั้งๆ ที่วันๆ ก็เจอแต่คนไข้และอยู่แต่ที่โรงพยาบาล อีกทั้งหมอนั้นก็ยังไม่มัวแว่วว่าจะคบหาผู้หญิงคนไหนแบบเป็นจริงเป็นจังจนถึงขั้นแต่งงานได้ภายในระยะเวลาอันรวดเร็วแบบนี้

ครั้งล่าสุดที่พวกเขาคุยกันยังแซวกันอยู่เลยเรื่องห้วงความโสด ตัวเขาเองก็โสด ลอยไปลอยมาแบบนี้ตั้งนานแล้ว...แต่ที่หมอนั้นยังโสดก็เป็นเพราะหน้าที่การงานที่ต้องรับผิดชอบ ทำให้ไม่ค่อยมีเวลาให้ผู้หญิงที่ผ่านเข้ามา นัก หลายรายที่ผ่านเข้ามาทอดสะพานให้ ไม่นานก็มักโบกมือลา แล้ววู้อๆ หมอนั้นแต่งงานปุบปับ จะไม่ให้เขาแปลกใจได้อย่างไร

จริงๆ แล้วที่เขากลับไทยครั้งนี้ไม่ใช่กลัวว่าแม่จะตัดเขาออกจากกองมรดกหรอก เพราะถึงยังไงเขาก็เป็นลูกชายคนเดียวของตระกูล ถ้าเขาไม่สืบทอดกิจการแล้วจะเป็นหน้าที่ใครล่ะ แต่ที่เขายอมกลับมาเพราะกลัวว่าความดันของผู้เป็นแม่จะขึ้น แล้วโรคประจำตัวก็จะกำเริบ อีกทั้งเขาเองก็ไม่ได้กลับไทยมาหลายปีแล้ว ผนวกกับตั้งใจเรื่องการแต่งงานของเที่ยวมกีฬา เขาจึงยอมกลับมาเมืองไทยมาอย่างง่ายดายโดย

ไม่ติดออก

หลังจากหাকাแพ้เข้มๆ และอาหารเข้าบวกเพียงอย่าง
ง่ายๆ ให้ตัวเองแล้ว ชายหนุ่มก็มานั่งเล่นที่ระเบียง ก่อนจะต่อสายหา
ผู้เป็นแม่

“พ่อตัวดี ว่างโทร. กลับมาหาแม่ได้แล้วเหอะฮะ”

“โถ! คุณแม่ครับ ผมเพิ่งจะมาถึงเมื่อเย็นวานนี้เองนะครับ”

“เฮอะ! มาถึงแล้วทำไมไม่รีบโทร. หาแม่ฮะ รู้ทั้งรู้ว่าแม่เป็นห่วง
จะโทร. มาบอกให้หายกังวลบ้างนี่ไม่ได้เลยรีง”

“อภัยให้ลูกชายคนนี่เถอะนะครับแม่ ยังไงผมก็ยอมกลับมาตาม
ที่แม่ต้องการแล้วไงครับ”

“จ๊ะพ่อคุณ กลัวแม่เอาสมบัติไปบริจาคนะสิถึงรีบกลับ”

“ก็นั่นนะ พ่อกับแม่หาไว้ให้ผมนี่ครับ จะไปยกให้คนอื่นได้ยังไง
ผมไม่ยอมหรอก” เขาบอกอย่างซันๆ

“ถ้ากลัวอย่างที่พูด ภูก็รีบกลับบ้าน เรามีเรื่องที่จะต้องคุยกัน
อย่างจริงจังนะแม่ว่า และคราวนี้แม่ก็จะไม่ยอมใจอ่อนให้เราอย่างเมื่อ
ก่อนหรอกนะจะบอกให้”

เขารับปากผู้เป็นแม่อย่างเป็นมั่นเป็นเหมาะ แต่ต่อรองขออยู่
เที่ยวกรุงเทพฯ ต่ออีกสองสามวัน ก่อนที่จะเดินทางกลับบ้านที่
เชียงใหม่

บายแก่ๆ เขาก็ได้รับสายจากเพื่อนสนิทอีกสองคนอย่างฉกรับ
ปฐพี ทั้งสองจะเลี้ยงต้อนรับเขากลับเมืองไทยในรอบห้าปี

...

ราวสองทุ่มครึ่งเขาก็เดินทางมาถึงร้านที่เพื่อนๆ บอกพิคัดไว้
ขณะเดินเข้าไปในร้าน สองคนนั้นก็โบกไม้โบกมือเรียกให้เดินไปยังโต๊ะ
ที่จองไว้แล้ว เขาส่งยิ้มให้เพื่อนนิดๆ เมื่อเดินไปถึงโต๊ะ ก่อนจะยื่นกำปั้น

ไปชนกับกำปั้นที่อีกฝ่ายยื่นมา

“ไง ไอ้ภู หายหน้าไปนานเลยนะแก กลับไทยไม่ถูกหรือวะ”
ปฐพีแซวเพื่อน

ภูรินทร์เพียงยิ้มแทนคำตอบ “พวกเอ็งสบายดีนะเว้ย”

“เรื่อย ๆ วะ” นครตอบก่อนจะหันไปส่งเครื่องดื่มให้เพื่อนสนิท
หลังจากที่ห่างหายกันไปนานถึงห้าปีเต็ม ถึงแม้ว่าจะอยู่คนละฟากฟ้า
แต่เทคโนโลยีสมัยนี้ทำให้โลกแคบลง พวกเขาจึงยังติดต่อและพูดคุย
กันได้ผ่านแอปพลิเคชันต่างๆ จึงไม่ค่อยรู้สึกว่ายากเกินไปเท่าไรนัก

“แล้วเป็นไงมาไงวะ คราวนี้พ่อพวงมาลัยจอมกะล่อนอย่างแก
ถึงยอมกลับมาเมืองไทยได้” ปฐพีหรือดินถาม เพราะอย่างที่รู้กันคือ
เพื่อนตัวดีของเขานั่นรักอิสระ ไม่ชอบหยุดนิ่ง

“ก็ไม่มี แม่ยื่นคำขาดนะ บอกว่าถ้าไม่ยอมกลับจะตัดออกจาก
กองมรดก”

“เฮ้ย! เรื่องจริง?” ทั้งสองคนอุทานพร้อมกัน

“ก็ทำนองนั้น อีกรายก็อยากมาเจอไอ้เหี้ยมด้วย ได้ข่าวว่า
แต่งงานแล้ว” ภูรินทร์เปิดประเด็น

“อ้อ! ไซ้ รายนั้นปกติก็นัดเจอตัวยากอยู่แล้ว พอมีคู่หมั้นนี่ก็
หายไปเลย เจอไอ้หม้ออีกทีก็กินวันแต่งงานของมัน” ปฐพีกระแนะ-
กระเหนเพื่อนด้วยความหมั่นได้

“แล้วคบกันมานานแล้วหรือ ไอ้เหี้ยมมันถึงแต่งเร็วแบบนั้น”

“นานที่ไหนล่ะ ไอ้หม้อมันไปรวบหัวรวบหางเขานะสิถึงได้แต่ง
ฟ้าแลบแบบนั้น” ปฐพีพูดอย่างคั่นปาก

ภูรินทร์ก็ให้ความสนใจในเรื่องนี้เป็นอย่างดี เพราะถ้าจะให้ไป
ซักฟอกจากเจ้าตัวเองก็อาจจะไม่ได้รู้อะไร

“จริงๆ แก ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อว่าเพื่อนแกมันเรด อยากแต่งงาน
กับเขาจนตัวลั่น” นครช่วยล้าทับอีกเสียง

“ไปรักไปชอบเขา แล้วก็กลัวว่าเขาจะหลุดลอยไป เลยรวบรวมรวบรวมหาแล้วจับกินกลางตลอดตัว แถมยังจับมัดไว้ข้างๆ อีก เล่นดักทางไม่ให้สาวเจ้าตื่นหลุดเลย แบบนี้น่ากลัวไอคิวของมันจริงๆ วะ” ปฐพีพูดอย่างแหยงๆ ในความคิดของเพื่อนสนิทอีกคนที่เป็นทายาทเจ้าของโรงพยาบาล อีกทั้งยังมีดีกรีเป็นคุณหมอด้วย

ภุรินที่ได้ยินแบบนั้นก็ยิ่งงงใจ และชักอยากให้เห็นหน้าภรรยาสาวของเพื่อนแล้วสิ

“ขนาดนั้นเลยหรอวะ”

ทั้งสองคนตอบรับอย่างจริงจัง จากนั้นไม่นานหัวข้อสนทนาก็เปลี่ยนมาเป็นเรื่องของเขาแทน

“แล้วนี่คุณหญิงแม่แกยังไม่เลิกจับคู่ให้อีกหรอวะ” ณกรถามเพื่อน

“ก็เหมือนเดิมอะแหละ แต่เริ่มจะหนักข้อขึ้นตั้งแต่ที่รู้ว่าไอ้เหนื่อมันแต่งงานเป็นฝั่งเป็นฝา”

“งั้นแบบนี้ก็ส่อเค้าว่าแกก็จะโสดอีกไม่นานนะสิวะ”

ภุรินที่ได้ยินปฐพีพูดแบบนี้ก็เลิกคิ้วขึ้นสูง “ทำไมแกคิดแบบนี้”

“อ้าว! แกลองนี่ดูดิวะ คุณหญิงแม่เร่งแบบนี้ แปลว่าเตรียมการคลุมถุงชนไว้ให้แกแน่ๆ ชัวร์ป๊าบ เชื่อหัวฉันได้เลย”

“คงไม่ถึงขนาดนั้นหรอกมั้ง” เขาตอบ เพราะตลอดมาแม่เขาก็ทำแบบนี้เป็นปกติอยู่แล้ว เพียงแต่ไม่ได้หนักข้อถึงขนาดนี้

“แล้วถ้าคุณหญิงแม่บีบบังคับแกจนจนมุมละ แล้วแกจะมีทางรอดหรือ ในเมื่ออย่างไม่มีตัวจริงเป็นๆ มาอ้าง ฉันทว่าแกระวังไว้หน่อยก็ดีนะเว้ย อย่าชะล่าใจนัก” ณกรและปฐพีต่างก็พยายามไซโคสูดฤทธิ์สุดท้ายเขาต้องหาหัวข้ออื่นมาสนทนาเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจของทั้งคู่ไป

หลังจากนั้นพวกเขาทั้งสามคนก็นั่งจิบเหล้าเคล้าบรรยากาศ
พูดคุยเพื่อนคนนั้นคนนี้บ้างตามที่พอจะนึกออก ไม่นานก็แยกย้ายกัน
เมื่อเห็นว่าเริ่มจะมินๆ เบลอๆ แล้ว ทั้งๆ ที่ต่างก็แค่จิบๆ เพียงเล็กน้อย
เท่านั้น

...

ระหว่างที่ภูรินท์ขับรถกลับคอนโดนั้นจู่ๆ ฝนก็ตกกรวกับฟ้ารัว
กะทันหัน ลมกระโชกแรงเสียงจנדงเข้ามาถึงในรถ ยังดีที่รถไม่ติด
เนื่องจากค่อนข้างตึกแล้ว

ชายหนุ่มพยายามขับอย่างระมัดระวัง แต่บนท้องถนนไม่ค่อยมี
รถ จึงเหยียบเร็วประมาณหนึ่ง ทว่าก็ไม่เร็วขนาดรีบไปแหกโค้งที่ไหน
เพราะด้วยความที่ฝนตก ถนนก็ต้องลื่น

ถึงแม้จะระวังแล้ว บนถนนที่มีเพียงแสงรางๆ จากเสาไฟบน
เกาะกลางถนนก็ไม่ทำให้เขาเห็นสิ่งหนึ่งที่พุ่งออกมาจากข้างทาง กว่า
จะเห็นชัดว่าอีกฝ่ายคือสิ่งมีชีวิตร่างแบบบางก็พร้อมๆ กับตอนที่เขาหัก
พวงมาลัยหลบ...ซึ่งเข้าไปเสียแล้ว

“เฮ้ย!!!...”

เฮ้ยดดด!!! โครม!!!

2

ความจำเสื่อม

เอี้ยตตต!!! โครม!!!

แรงกระชากจากเข็มขัดนิรภัยและระบบเซฟตี้ของรถยนต์สมรรถนะเยี่ยมทำให้ภูรินท์เจ็บและจุกไปครู่ใหญ่ กว่าที่ความเจ็บนั้นจะหายไปก็ราวห้านาทีได้ ชายหนุ่มรีบปลดเข็มขัดนิรภัยออก ในใจก็นึกว่าตัวเองโชคดีที่ไม่ได้ตีเมจนเมามาเหมือนทุกครั้ง และยังมีสติระดับประคองให้ตัดสติใจหักพวงมาลัยหลบได้ อีกทั้งดีแคเ็นแล้วที่รถเขาไม่พลิกคว่ำไปด้วย หลังจากที่สติกลับมาสมบูรณ์ ภูรินท์ก็รีบเปิดประตูรถออก แล้วรีบวิ่งไปดูคนที่ไหล่พรวดออกมาตัดหน้ารถเขา

ริมฟุตพาทมีร่างบางนอนแน่นิ่งอยู่ ชายหนุ่มใจหายวาบ เขาคงไม่ได้ชนเธอจนเสียชีวิตหรอกนะ แค่คิด คนในกายก็ลุกชัน เขารีบวิ่งไปนั่งลงข้างร่างบางพลางร้องเรียกอย่างร้อนรน แม้ฝนจะซาหลงกว่าเมื่อครู่แล้ว แต่ก็ยังตกไม่ขาดสาย

“คุณ! คุณ!”

ภูรินท์เขย่าแขนเล็กเพื่อเรียกสติ และหวังให้อีกฝ่ายมีปฏิกิริยาตอบสนอง แต่อีกฝ่ายก็ไม่ได้ทำตามอย่างที่เขาวัง

“คุณ! คุณเป็นอะไรมากมาย! ทำใจดีๆ ไว้ก่อนนะ เตี่ยผมจะพาคุณส่งโรงพยาบาลเอง อย่าเพิ่งเป็นอะไรนะ ผมขอร้อง!”

เขาพูดอย่างร้อนนรก่อนจะรีบซ่อนร่างบอบบางขึ้นอุ้มและพาไปขึ้นรถ เหยียบคันเร่งไปทางโรงพยาบาลของเพื่อนสนิทซึ่งอยู่ไม่ไกลจากที่นั่นัก โชคดีที่รถของเขายังใช้งานได้ หากต้องรอเรียกแท็กซี่หรือรอรถพยาบาลก็อาจจะช้าเกินไป

...

ภูรินท์นั่งอยู่ที่หน้าห้องฉุกเฉินราวครึ่งชั่วโมงได้ หลังจากส่งคนเจ็บให้แก่ทีมแพทย์ของทางโรงพยาบาลแล้วถึงเพิ่งเห็นชัดๆ ว่าหญิงสาวสีเขียวแตก เขาพยายามหักหลบอย่างเต็มที่แล้ว แต่ก็ถือว่าชนแรงอยู่ดี ได้แต่หวังว่าหญิงสาวจะไม่เป็นอะไรมาก ไม่งั้นชีวิตนี้เขาคงรู้สึกผิดไปจนตายแน่

ไม่รู้ว่าจะเวลาผ่านไปนานเท่าไรแล้ว เขารู้แต่ว่าทุกวินาทีนั้นช่างยากลำบากเหลือเกิน

...อย่าเป็นอะไรเลยนะ ขอร้อง

“คุณเป็นคนที่พักคนไข้มาส่งใช่ไหมครับ” คุณหมอหนุ่มชุดขาวนสีขาวย่อยถามหลังจากที่เปิดประตูห้องฉุกเฉินออกมา

“เอ่อครับ เธอเป็นยังไงบ้าง” เขาเอ่ยถามออกไปอย่างยากลำบาก ลำคอแห้งผาก รอคำตอบจากหมออย่างใจจดใจจ่อ

“คนไข้ฟื้นสติอันตรายนแล้วครับ แต่ก็ต้องตรวจละเอียดอีกครั้งหลังจากคนไข้ฟื้นขึ้นมา อีกสักครู่พยาบาลจะเคลื่อนย้ายไปอยู่ห้องพักรักษา”

“ครับ ขอขอบคุณคุณหมอมานะครับ”

“ไม่เป็นไรครับ เป็นหน้าที่ของหมออยู่แล้ว ถ้ายังไงหมอขอตัวก่อนนะครับ” หมอหนุ่มยิ้มให้เขานิดๆ อย่างอ่อนเพลีย ก่อนจะเดินจากไป

จากนั้นภูรินท์ก็ต้องทำหน้าที่เป็นญาติของคนไข้ชั่วคราว เนื่องจากเขาเป็นคนที่อยู่ในที่เกิดเหตุ และยังเป็นคนที่ขับรถชนจนเธอ

อยู่ในสภาพนี้

หลังจากจัดการเอกสารเกี่ยวกับประวัติผู้ป่วยเสร็จราวๆ ๓๕ ชายหนุ่มก็เดินเข้าไปยังห้องพักฟื้น ทราบคร่าวๆ จากเอกสารที่อยู่ใน กระเป๋าตังค์ว่าเธอชื่อ ‘พิมพ์พิสุทธิ์ วรรณันต์’ อายุราวยี่สิบแปดปี มีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด

ชายหนุ่มยื่นมองร่างบอบบางด้วยใจที่คล้ายกังวลลงเล็กน้อย อยากจะขอบคุณเบื้องบนเหลือเกินที่อาการของเธอไม่ได้สาหัสกว่านี้

รุ่งเช้าต่อมาคุณหมอเจ้าของเคสก็เข้ามาตรวจคนที่ยังคงนอนหลับตาอยู่บนเตียงนั่งราวกับไม่รับรู้สิ่งใด นั่นยิ่งทำให้ภรรยาที่เฝ้าไข้ไปแล้วกลับมาเครียดและกังวลเหมือนเดิม และส่อแว่วว่าจะมากขึ้นกว่าเดิมเมื่อเธอไม่ยอมฟื้นขึ้นมาเสียที

แม้ว่าคุณหมอจะปลอบใจเขาด้วยการบอกว่าคนไข้ น่าจะอ่อนเพลียจากอาการบาดเจ็บ ร่างกายยังปรับสภาพไม่ทัน ถึงอย่างนั้น ภรรยาที่เฝ้าไข้แต่ที่นั่งเฝ้าไม่ห่าง

จนกระทั่งช่วงสายของวันถัดมาเขาก็แทบจะตะโกนลั่นห้องพักฟื้นของผู้ป่วยว๊วไอที เมื่อเห็นว่าคนที่นอนหลับตานิ่งๆ เป็นตุ๊กตา ขยับเปลือกตาเบาๆ มือก็เริ่มขยับเล็กน้อย จากนั้นหมอและพยาบาล ก็กรูเข้ามาในห้องและกันเขาออกไปรอข้างนอก ไม่นานความโกลาหล ย่อมๆ ก็หายไป

“มองตามแสงไฟที่หมอส่องนะครับ” หมอสั่งให้คนไข้ปฏิบัติตาม

“เออละ ดีมากครับ” เสียงหมอยังดังอยู่เรื่อยๆ

“คนไข้ยังรู้สึกเจ็บหรือปวดตรงไหนมากเป็นพิเศษหรือเปล่าครับ บอกหมอได้นะ”

ผ่านไปชั่วครู่ชายหนุ่มก็ได้ยินเสียงแหบหวานเบาๆ

“เจ็บ ตรงนี้ค่ะ...แล้วก็ปวดหัวมาก”

“อิม เป็นอาการปกตินะครับ คนไข้เพิ่งประสบอุบัติเหตุรถชนมา อาจจะปวดระบมตามร่างกายด้วย” หมอยังอธิบายไปเรื่อยๆ “คนไข้ จำเหตุการณ์ก่อนที่จะถูกรถชนได้มั๊ยครับ”

“ไม่มีเสียงตอบกลับจากคนไข้”

“คนไข้จำได้มั๊ยครับว่าตัวเองเป็นใคร ชื่ออะไร อายุเท่าไร”

เมื่อได้ยินคำถามนั้นภุรินท์ก็ลึนยิ่งกว่าลึนบอกลืมโปรดที่แข่งแมตซ์สำคัญประจำฤดูกาลเสียอีก ผ่านไปราวห้านาทีก็ยังไม่ได้รับเสียงตอบกลับจากเจ้าของเสียงหวานแหบติดหูนั้น

ใครจะไปคิดว่าเรื่องราวที่เหมือนละครหลังข่าวจะเกิดขึ้นกับตัวเขา เขาเข้าใจได้ไม่ทันไรที่เธอฟื้นขึ้นมา...เขาก็ต้องเจอกับเรื่องซอกที่ลึกที่สุดในชีวิตเข้าไปอีกเรื่องหนึ่งเมื่อเห็นว่าคนบนเตียงส่ายหน้าซ้ำๆ

“ไม่เป็นไรนะครับ ถ้ายังไงเดี๋ยวหมอจะพาไปสแกนสมองให้ละเอียดอีกครั้งนะครับ ตอนนี้นักไข้อย่าเพิ่งคิดอะไรมาก นอนพักผ่อนให้มากๆ ร่างกายจะได้กลับมาแข็งแรงเหมือนเดิมเร็วๆ”

หลังจากที่ผลตรวจซีทีสแกนออกมา หมอก็ขอคุยกับภุรินท์
เป็นการส่วนตัว ชายหนุ่มแทบจะซ็อกเพราะเรื่องที่ได้ยิน

“เป็นเพราะศีรษะได้รับการกระทบกระเทือน หรือไม่ก็อาจจะเกิดจากตอนที่เกิดเหตุนั้นจิตใจได้สำนึกของคนไข้อ่อนแอเกินจะรับไหว พอเกิดเหตุการณ์ขึ้นจึงซ็อก จนทำให้มีความทรงจำบางส่วนขาดหายไป หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า สมองเกิดอาการความจำเสื่อมชั่วคราว”

“ความจำ...เสื่อม” สมองเขาสั่งให้ปากขยับอย่างเชื่องช้า “เรื่องแบบนี้มันมีอยู่จริงหรือครับคุณหมอ”

“ครับ แต่ไม่ต้องกังวลหรอกนะครับ เพราะความจำเสื่อมชั่วคราวมีโอกาสรักษาได้ แต่อาจจำเป็นต้องใช้เวลาสักระยะกว่าจะกลับมาเป็นปกติ”

ราวกับโดนหมัดตุงตรงๆ เสยเข้าหน้ารัวๆ สมองภูรินท์เบลลอสและ มีนงไปชั่วขณะ ก่อนที่ปากจะเอ่ยถามได้อีกครั้ง “นาน...แค่นี้ครับ”

“ใจเย็นๆ นะครับ โอกาสที่จะหายและกลับมาปกติมีอยู่มาก แล้วก็เชื่อว่าเคสแบบนี้จะไม่เคยเกิดขึ้นเลย เคสแบบนี้โอกาสหายมีมาก ครับ เพียงแต่ต้องใช้เวลา”

เพียงเท่านั้นภูรินท์ก็เข้าใจแล้วว่าหมอดต้องการจะสื่ออะไร เขา เดินอย่างใจลอยไปนั่งคนเดียวที่สวนหย่อมของโรงพยาบาล จำไม่ได้ ด้วยซ้ำว่าแยกจากคุณหมอมานานไหม

หลังจากนั่งทำใจกับเรื่องสุดซ็อกในชีวิตราวสองชั่วโมง

กว่าๆ ชายหนุ่มก็รวบรวมแรงใจด้วยการสูดลมหายใจเข้าปอดลึกที่สุดเท่าที่จะทำได้ ก่อนจะไปเปิดประตูเข้าไปในห้องพักฟื้นของผู้ป่วย

ใบหน้าวณไล้ไร้เครื่องสำอางหันไปมองทางประตู ก่อนจะพบชายสูงใหญ่คนหนึ่ง จากที่เธอคาดคะเนด้วยสายตา เขาน่าจะสูงราว ร้อยแปดสิบห้าได้

ดวงหน้าหล่อคมเข้ม นัยน์ตาคมคู่นั้น ถ้าเธอจำไม่ผิด มันเป็นสิ่งแรกที่เธอเห็นวันที่ฟื้นขึ้นมา ใบหน้าเรียวรับกับจมูกที่เข้ารูปและดูดีริมฝีปากบางอย่างที่เธอเห็นแล้วนี่ก็อิจฉาเขาทีเดียว สรุปลแล้วผู้ชายตรงหน้าเธอนั้นเข้าขั้นหล่อ จะว่าหล่อมากก็ได้...ว่าแต่เขาเป็นใครกันล่ะ

คนตัวสูงเดินเข้ามาหาว่างบางที่บัดนี้นั่งเอนหลังพิงหัวเตียง มองเขาตาใสอย่างไม่รู้เรื่องรู้ราว จะว่าไปตั้งแต่เกิดเรื่องเขาก็เพิ่งได้มองเห็นหน้าเธอชัดๆ ก็คราวนี้ ดวงตากลมโตคู่นี้ทำให้ผู้ใดก็ตามที่ได้มองสบ ราวกับต้องมนตร์ และเปลอหลงละเมอได้ไม่ยาก ดวงหน้าเรียวเล็ก ผิวเนียนใสราวกับสาวน้อยวัยยี่สิบต้นๆ ถ้าเขาไม่รู้จากบัตรประชาชนของเธอมาก่อนว่าเธออายุเท่าไร เขาอาจจะคิดว่าเธอยังเป็นเด็กมหา'ลัย อยู่ก็ได้

“เอ่อ คือ ผม...” เขาพูดอย่างยากลำบาก

หญิงสาวเอียงคอฟังอย่างรอคอยและสงสัยในคราวเดียวกัน

“ผม...เป็นคนที่ขับรถชนคุณในคืนวันเกิดเหตุ”

เท่านั้นละดวงตากลมโตพลันฉายแววตกใจและสิ้นไหวไปชั่วครู่

“ผมชื่อภูรินทีนะ คุณไม่ต้องห่วงหรือกังวลเรื่องค่าใช้จ่าย ผมจะรับผิดชอบค่าใช้จ่ายทั้งหมดเอง” เขาพูดออกไปแล้วก็รอดูปฏิกิริยาจากอีกฝ่ายซึ่งยังคงประมวผลทุกอย่างแบบเชื่องช้า ครู่หนึ่งหญิงสาวก็พยักหน้าเบาๆ เป็นเชิงว่าเข้าใจ

“คุณหมอดองอธิบายให้คุณฟังแล้วว่า...ผลที่เกิดจากอุบัติเหตุทำให้ผมมองคุณได้รับการกระทบกระเทือน จนส่งผลให้คุณยังจำอะไรไม่ได้”

เธอพยักหน้าเงิบๆ แบบเดิม

“ถึงยังไงผมก็อยากจะบอกคุณว่าผมรู้สึกผิดและเสียใจมากที่เกิดเรื่องแบบนี้” เขามองสบดวงตาคู่สวยของเธออย่างไม่หวั่นเกรง “ผมขอโทษ ขอโทษจริงๆ” เขาเอ่ยจากใจจริง รู้สึกไม่ดีที่เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เธอต้องเป็นแบบนี้

หญิงสาวมองคนตรงหน้านิ่ง ก่อนจะคิดตามอย่างช้าๆ ไม่นานก็เข้าใจ และยิ้มอ่อน

“มันเป็นอุบัติเหตุนี่คะ ไม่มีใครอยากให้เกิดเรื่องแบบนี้หรอกคะ คุณอย่าเอาแต่โทษตัวเองเลยนะคะ”

เธอบอกพร้อมส่งยิ้มให้เขาอีกครั้ง “ฉันเองก็ต้องขอโทษคุณด้วยเหมือนกันคะ เพราะฉัน คุณถึงต้องมาเจอเรื่องยุ่งุ่นวายแบบนี้”

เธอยิ้มอย่างดูแคลนตัวเอง เมื่อรู้ว่าตัวเองก็มีส่วนในเรื่องยุ่งุ่นวายนี้ไม่ต่างกัน ฉะนั้นจะปล่อยยให้เขารู้สึกผิดอยู่คนเดียวก็คงจะไม่แฟร์เสียทีเดียว

ภูรินทียิ้มออกเล็กน้อยที่หญิงสาวตรงหน้าพยายามเข้าใจเขา ซึ่ง

เขาก็ยอมรับว่ามันทำให้เขาเบาใจไปได้อีกหนึ่งวันที่เธอไม่โกรธเคือง
ว่าเขาเป็นต้นเหตุให้เธอต้องสูญเสียความทรงจำ...จำไม่ได้แม้กระทั่ง
ตัวเอง

ด้วยเหตุนี้ภรรยาจึงต้องเลือกกำหนดกลับเชียงใหม่ออกไป
อีก โดยโกหกมารดาว่าเพื่อนเกิดอุบัติเหตุจนถึงขั้นต้องนอนโรง-
พยาบาล เขาต้องไปเยี่ยมเพื่อนก่อนสักระยะ เพื่อไม่ให้ท่านต้องเป็น
กังวลใจกับเรื่องของเขา

หลังจากรู้เหตุผลท่านก็เพียงต่อว่าเล็กน้อยว่าเขาเห็นเพื่อน
สำคัญกว่าท่านตามประกาศนสูงวัยที่ชอบน้อยใจอยู่บ่อยๆ แต่ก่อนจะ
วางสาย ท่านยังไม่วางกำชับเขาอีกเรื่องดูตัว

“ภูเลื่อนวันกลับแบบนี้ก็อดเจอน้ำนึ่งกึ่งกานดาพอดีนะสิลูก
แม่หรืออุตสาหไปชวนมาทานข้าว หวังให้ลูกๆ ได้เห็นหน้ากัน ทำความ
รู้จักกันได้ เผื่อวันหน้ามีโอกาสได้ทำธุรกิจด้วยกันจะได้ไม่ยุ่งยาก”

“โอ้ คุณแม่ครับ กลัวลูกตัวเองขายไม่ออกขนาดนั้นเลยหรือ
ครับ”

เขาพูดติดตลกที่มารดาทำเหมือนกับว่าเขาจะขึ้นคาน หรือไม่ก็
กลัวว่าเขาจะเบี่ยงเบนไปสนใจเพศเดียวกันแทน

“ไม่ต้องมาโอตครวญเลย ถ้าคราวหน้าผัดนัดแม่อีกละก็ บอก
ไว้ก่อนนะว่าแม่ไม่ยอมแน่” มารดาขู่เสียงเข้ม

ภรรยาที่แก้งถอนหายใจเสียงดัง

“ถอนหายใจทำไมกันฮะตาฏู นี่แม่จริงจังนะรู้มั๊ย ให้แม่ผัด
คำพูดแบบนี้บ่อยๆ มันไม่ดี มันเสียผู้ใหญ่ล่ะ”

เขากลับหันหน้าใจก่อนจะแก้งโยนหินถามทาง

“แม่เผื่อใจไว้บ้างก็ดีนะครับสำหรับเรื่องคลุมถุงชนเนี่ย ไม่ใช่
อะไรหรอกนะครับ เพราะผมกลัวว่าแม่จะเสียผู้ใหญ่ เดี่ยวจะกลายเป็น

ว่าผมทำให้ผู้ใหญ่หลายๆ คนเข้าหน้ากันไม่ติดเสียเปล่าๆ”

“อะไร นี่พูดแบบนี้หมายความว่ายังไงอะตาฏ!” คุณหญิงขมิพรถามเสียงดัง ถ้าอยู่ตรงหน้าเขาคงโดนบิदनื้ออื้อขว้างแน่ๆ เผลอๆ อาจถูกดิงจนหูเกือบหลุด

“ก็บอกไว้ก่อนไงครับ เพื่อผมพาสะใภ้ไปกราบจะได้ตั้งตัวทันไม่เป็นลมล้มพับไปเสียก่อน” เขาว่าพลางนึกภาพตาม

“นี่! ตาฏพูดให้รู้เรื่องเดี๋ยวนี้ละ! สะใภ้อะไรที่ไหน แล้วเป็นใครอะ พูดให้เคลียร์นะ!” ปลายสายเสียงดังจนแทบตะโกน เขาต้องรีบลดโทรศัพท์ออกจากหู ก่อนจะนำมันกลับมาแนบหูใหม่

“อย่ามาคิดหาข้ออ้าง! เจ้าเล่ห์นัคนะเรา แม่ส่งไปเรียนเมืองนอกเมืองนาที่เชื่อว่าทิ้งขว้างแถมใจไม่สนใจหรือปล่อยปละละเลยแถมจนไม่รู้ความเคลื่อนไหวของลูกชายเพียงคนเดียวหรอกนะ! เพราะฉะนั้นหยุดพล่ามเรื่องโกหก หยุดปั้นน้ำเป็นตัวได้แล้ว...”

ฟังที่แม่พูดแล้วก็รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นเด็กเถรที่โดนคุณครูรายงานความประพฤติให้ผู้ปกครองทราบเลยแฮะ

“เพราะถึงยังไงเรื่องดูตัวครั้งนี้ ฎไม่มีทางยกเลิกได้ง่ายๆ แม่! และแม่ขออัยและขอเตือนอีกครั้งว่า การผิदनัดดูตัวครั้งที่สองจะไม่มีทางเกิดขึ้นแน่!” หลังจากทีเน้นและอัยเสียงแข็งและเด็ดขาดกว่าทุกๆ ครา ท่านก็ชิงวางสายไปก่อน

จากที่ชายหนุ่มคิดว่าคงเป็นเรื่องเล่นๆ เหมือนเมื่อครั้งดูตัวหนก่อนๆ ก็เห็นจะไม่ใช่แบบนั้นแล้ว ดูท่าแล้วคนนี่คุณสมบัติด้านต่างๆ คงจะครบถ้วนจนไร้ข้อตำหนิ คุณหญิงขมิพรถึงอัยเสียงแข็ง แล้วแบบนี้เขาจะทำยังไงกับชีวิตโสดต่อไปละเนี่ย ในเมื่อเขารู้สึกว่ายังไงไม่ถึงเวลาที่จะสละความโสดทิ้ง และจนถึงตอนนี้เขาก็ยังไม่พบคนที่ทำให้เขาอยากจะ ‘หยุด’ ทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อ ‘เธอ’ คนนั้นเลย

หวังว่าชีวิตโสดของเขาจะไม่ลงเอยด้วยการถูกจับคลุมถุงชน

กับลูกคุณหนูคนใดคนหนึ่งที่มาจดหมายตาไว้หรรษา ถ้าเป็นอย่าง
นั้น เห็นที่ปฏิทินที่คนนี่คงต้องดื่อบ้างละ

3

ติดสอยห้อยตาม

ตลอดทั้งสัปดาห์ที่ภูรินท์อยู่เฝ้าพิมพ์พิสุทธิ์ราวกับเป็นคนในครอบครัว หญิงสาวไม่ได้ทำตัวเรื่องมากหรือนำราคาญเลยสักนิด ซึ่งเขาก็อดแปลกใจตัวเองไม่ได้เหมือนกันที่เขาอยู่ใกล้ผู้หญิงคนอื่นที่ไม่ใช่ทุกคนในครอบครัว ญาติ แฟน หรือเพื่อนได้นานขนาดนี้

หลังจากที่ตรวจร่างกายอย่างละเอียดอีกหลายรอบ คุณหมอก็อนุญาตให้พิมพ์พิสุทธิ์กลับไปพักฟื้นที่บ้านหรือที่ที่คุ้นเคยได้ และยังแนะนำว่าสภาพแวดล้อมเดิมของเธอจะช่วยให้ความทรงจำที่หายไปกลับคืนมาได้

แต่ปัญหาติดอยู่ตรงที่เธอจำไม่ได้ และเขาเองก็ไม่ว่าเธอเป็นใคร เพราะสิ่งของติดตัวหญิงสาวมีเพียงกระเป๋าใส่ตางค์ใบเล็กและสมาร์ตโฟนเครื่องละไม้ก็พันบาทเครื่องหนึ่ง ที่ตอนนี้นั้นหน้าจอมีรอยแตกร้าวรอยใหญ่

เฮ้อ! แล้วแบบนี้จะทำยังไงต่อไปละเนี่ย

ภูรินท์คิดอย่างกลัดกลุ้มขณะที่กำลังนั่งรอหญิงสาวเปลี่ยนชุด วันนี้คุณหมออนุญาตให้เธอกลับไปพักฟื้นที่บ้านได้แล้ว เนื่องจากไม่มีอาการอะไรน่าเป็นห่วง อีกทั้งแผลฟกช้ำก็เริ่มจางหายไปจนเกือบหมดแล้ว แต่ย้ำว่าถ้าหากมีอาการปวดหัวอย่างรุนแรง หรืออาเจียน ให้รีบ

กลับมาพบแพทย์โดยเร็วที่สุด

หลังจากที่พิมพ์พิสุทธิ์เปลี่ยนเสื้อผ้าจากชุดของโรงพยาบาลเป็นเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีฟ้าอ่อนและเก็บชายเสื้อเชิ้ตไว้ในกางเกงยีนส์กินนี่ ขาวาวที่อยู่ในถุงซอปปิงห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่งที่ชายหนุ่มหิ้วมาให้แล้ว เธอก็เดินออกมาหนึ่งที่ปลายเตียงผู้ป่วย ดวงตากลมโตติดแววเศร้า ทำเอาเขาไม่รู้ว่าเริ่มต้นพูดอะไรดี ยิ่งเธอเอาแต่นั่งนิ่งมองเขาแบบนี้ก็ยิ่งทำให้เขารู้สึกว่าเขาไม่ต่างอะไรกับเด็กน้อย

หญิงสาวทำให้เขานึกถึงบทเรียนทางวิทยาศาสตร์บทหนึ่งซึ่งเรียกว่าพฤติกรรมกรรมกรเรียนรู้แบบฝังใจ เพราะตอนนี้เธอก็ไม่ต่างอะไรกับลูกเปิดน้อยที่ฟักออกมาจากไข่ พอมาเจอหน้าสิงโตแบบเขาเป็นสิ่งแรกก็เลยทีกทักไปเองว่าเขาเป็นพ่อแม่เธอ แต่แท้จริงนั้นนอกจากจะไม่ใช่แล้ว เขายังเป็นคนทำให้เธอต้องตกอยู่ในสภาพนี้อีก

“คือผม...ต้องกลับบ้านที่เชียงใหม่จริงๆ ผมต้องกลับตั้งนานแล้ว แต่ติดที่ว่ามาเกิดอุบัติเหตุเสียก่อน”

หญิงสาวฟังเขาเล่าตาใส รวากับเด็กเล็กที่ตั้งใจฟังคุณครูที่เลี้ยงพราศอน

“คุณ...พอจะจำที่อยู่ตัวเองได้มั๊ย” เขากลั่นใจถามออกไป แม้ว่า จะรู้คำตอบดีอยู่แล้ว แต่เขาก็ยังหวัง

พิมพ์พิสุทธิ์พยายามนึก และแทบจะเคঁความทรงจำที่พอจะหลงเหลืออยู่ในสมองน้อยๆ แต่กลับพบว่า...มันว่างเปล่า

“...ไม่ค่ะ”

ภูรินท์อยากจะเขกศีรษะตัวเองสักที่เหมือนกันที่ถามอะไรโง่ๆ แบบนั้นออกไป ชายหนุ่มหลับตาลง ครุ่นคิดถึงสิ่งที่ตนตั้งใจไว้เมื่อหลายวันก่อนเกี่ยวกับทางออกของปัญหานี้

“ผมจำเป็นต้องกลับเชียงใหม่จริงๆ เนื่องจากผมไม่ยอมกลับบ้านมาหลายปีแล้ว คราวนี้แม่ผมลั่นคำขาดไว้เลยว่าถ้าผมไม่กลับ แม่

จะตัดผมออกจากกองมรดก และยกทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดที่มีให้มูลนิธิต่าง ๆ” เมื่อเขาเล่าจบ ร่างบางก็เบิกตาโพล่งอย่างตกใจ

“ที่บ้านผมทำธุรกิจหลายอย่าง ทั้งปลูกชา กาแฟ รีสอร์ท มีคนงานเข้าออกตลอด” เขาอธิบายให้เธอฟัง

“ถ้าหากคุณไม่ลำบากใจเกินไป และยังทำอะไรไม่ได้ คุณไปพักที่บ้านผมก่อนก็ได้นะ ถือว่าไปเที่ยวเล่นบ้านเพื่อนก็ได้ บ้านผมกว้างขวาง มีหลายห้อง อีกทั้งคนงาน แม่บ้าน คนสวนก็มี คุณจะได้อะไรไม่ต้องคิดมากว่าจะต้องไปอยู่กับผมแบบสองต่อสองไง”

ทำไมยิ่งอธิบาย เขาก็ยิ่งรู้สึกเหมือนกับว่าตัวเองเป็นอาสาสมัครที่กำลังไล่ต้อนเด็กสาววัยละอ่อนให้ไปอยู่ในกรงทองยังงัยงั้น

“ผมสาบานได้ว่าผมไม่ใช่พวกค้ำมนุษย์ หรือเสียตั้นหากกลับอย่างแน่นอน คุณจะเอาชื่อเอานามสกุลผมไปเชิร์ชหาประวัติอาชญากรหรืออะไรก็ได้ แล้วคุณก็ไม่ต้องกลัวว่าผมจะเอาคุณไปขายหรือกนะ ตัวผมมองแบบนี้จะทำงานอะไรได้หรือเปล่าก็ไม่รู้ ยิ่งเต่อยแบบคุณนี่ ยิ่งขายไม่ออกอย่างไม่ต้องสงสัยเลยแหละ”

แวบแรกพิมพ์พิสุทธิ์ก็หม่นได้เหลือเกินที่เขาคิดเข้าข้างตัวเองแบบนั้น แถมยังมั่นอกมั่นใจเสียเต็มประดาแบบไม่มีเคอะเขิน แต่เมื่อเธอมองเขาตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าและคิดตามอย่างถี่ถ้วนแล้วทางออกที่ดีที่สุดก็คงจะเป็นอย่างที่เขาวาง เพราะของแบรนด์เนมที่เขาประโคมใส่ทั้งตัวนั้นก็ดูเหมือนพวกลูกคุณหนูมีอันจะกินจริงๆ รวมถึงการให้การรักษาพยาบาลที่ดีที่สุดแก่เธอตลอดระยะเวลาในการรับการรักษา อีกทั้งที่เขาเสนอมานั้นก็ดูเข้าท่าดีเหมือนกัน เนื่องจากตอนนี้เธอยังทำอะไรไม่ได้ ตัวเองเป็นใคร รู้จักใครบ้างก็ยังไม่รู้

“ก็ได้ค่ะ ถ้าหากว่าไม่เป็นการรบกวนคุณเกินไป” พิมพ์พิสุทธิ์ตอบเขาเสียงเบา

ภวนท์ที่รอฟังคำตอบอยู่ถึงกับยิ้มออกที่ทุกอย่างคลี่คลายไปใน

ทางที่ดี

“ดีเลย! ถ้าอย่างนั้นก็ไปกันเถอะ ผมเอารถมา เราต้องเดินทางกันอีกนาน เพราะผมตั้งใจว่าจะขับรถไปเชียงใหม่เอง”

เมื่อตกลงกันได้แล้ว ภูรินทร์ก็พาหญิงสาวไปรับยาและชำระค่าใช้จ่ายทั้งหมด ตอนแรกเธอคิดจะบอกเขาว่าถ้ามีเงินเมื่อไรจะทยอยคืนให้ แต่หลังจากได้ยินยอดชำระทั้งหมด แวบแรกยังคิดว่าเธอหุฟาด แต่เมื่อถามย้ำอีกครั้งและได้ยินชัดแล้ว เธอก็สรุปในใจว่าเป็นหน้าที่ของเขานั้นละถูกแล้ว

ไม่ใช่ว่าเธอกหรืออะไรหรอกนะ แต่เงินมากมายขนาดนั้น เธอมั่นใจว่าทั้งชีวิตนี้เธอไม่เคยแตะเงินก้อนขนาดนั้นแน่ๆ แค่สับดาห์กว่าๆ ค่ารักษาเกือบห้าแสน...จะเป็นลม

หลังจากชำระค่าใช้จ่ายทั้งหมดแล้ว ภูรินทร์ก็ชวนหญิงสาว ออกไปหาอะไรรับประทานรองท้อง เพราะนี่ก็เกือบสิบโมงแล้ว โชคดีที่พิมพ์พิสุทธ์ไม่ใช่คนเรื่องมาก เขาพาเธอเดินเข้าร้านอาหารขนาดกลาง สั่งอาหารพื้นๆ ไม่ก็อย่างมา เธอก็ไม่ขัดข้อง แถมยังกินเกลี้ยงจนขาดแซวไม่ได้

“ข้าวที่โรงพยาบาลไม่อร่อยเลยหรือไงถึงทานเอาๆ แบบนั้น ระบายกับผมก็ได้นะ เพราะเพื่อนผมมันเป็นทายาทเจ้าของโรงพยาบาลนี่ เขาจะได้รับการปรับปรุง ไม่งั้นโรงพยาบาลเจ๊งเพราะว่าอาหารไม่อร่อยถูกปากคนไข้ก็ไม่ไหวนา”

พิมพ์พิสุทธ์ค้อนเขา ก่อนจะตอบอุบอปปอย่างเขินอายที่เปลือทำอะไรเสียกิริยาออกไป “ก็พริม...พริมหิวนี่คะ”

ภูรินทร์ได้ยินแบบนั้นก็ตกใจ ดวงตาคมเบิกโตเล็กน้อย ตอนแรกคิดว่าเขาหุฟาดเสียอีกที่หญิงสาวแทนตัวเองด้วยชื่อเล่นออกมา

เมื่อเห็นคนที่นั่งตรงข้ามนั่งค้าง หญิงสาวก็ซึกใจไม่ตี เขินก็เขิน

อายก็อาย แต่กังวลว่าเขาเป็นอะไร เมื่อสักครู่ยังดี ๆ อยู่แท้ ๆ

“คุณ! คุณภุรินท์คะ! เป็นอะไรหรือเปล่าคะ” เธอถามพลางยื่นมือออกไปโบกไปมาตรงหน้าเขา แต่ดูเหมือนว่าเขาจะไม่ได้ยินที่เธอเรียกเลยสักนิด

ราวกับภุรินท์ตกอยู่ในภวังค์ตั้งแต่ได้ยินเสียงไฟระเซ่นาหุแถมเธอยังแทนตัวเองอย่างสนิทสนมราวกับกำลังพูดกับคนใกล้ชิดอีกทั้งใบหน้านวลใสไร้เดียงสา แล้วยังดวงตาคู่สวยนั้นอีก

พิมพ์พิสุทธ์ตกใจเล็กน้อยเมื่อชายหนุ่มยื่นมือหนามาจับมือเธอให้หยุดโบกส่ายไปมาตรงหน้าเขา

“เอ่อ คือ...ขอโทษค่ะ พรืมขอโทษ” เธอรีบก้มหัวแล้วละล้าละลักเอ่ยขอโทษเขา ไม่ทันคิดว่าสิ่งที่เธอทำนั้นอาจจะทำให้เขารำคาญหรือหงุดหงิดได้

ภุรินท์ที่ยังช็อกไม่หายหลังได้ยินหญิงสาวเปลอพูดชื่อเล่นตัวเองออกมารีบบอกอีกฝ่ายให้หายกังวลใจ “หยุดๆ ผมไม่ได้เป็นอะไร” ซึ่งก็ได้ผล ร่างบางหยุดกิริยานั้นทันที ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองสบตาเขาอย่างประหม่านิดๆ

“ผมไม่ได้เป็นอะไรหรอก...แค่ตกใจนะที่จู่ๆ คุณก็หลุดพูดชื่อเล่นตัวเองออกมา”

เจ้าของดวงหน้าใสเบิกตากว้างเล็กน้อย ก่อนจะถามย้ำ “ฉันเหรอคะ!”

เมื่อภุรินท์พยักหน้ายืนยัน ก็ดูเหมือนว่าคนตรงหน้าจะยิ่งช็อกและตกใจไปยิ่งกว่าเขาเสียอีก “เมื่อที่คุณแทนตัวเองว่า ‘พรืม’ กับผมตั้งหลายหนเนอะ”

พิมพ์พิสุทธ์กะพริบตาปริบๆ หัวสมองมีนงไปชั่วครู่ ก่อนที่ริมฝีปากอวบอิมได้รูปจะพิมพ์ำเบาๆ “พรืม” เธอพยายามนึกและลองทวนอีกครั้ง “พรืม...พิมพ์พิสุทธ์”

“ผมว่าเป็นสัญญาณที่ตึนะที่จู่ๆ คุณก็แทนตัวเองด้วยชื่อเล่น ออกมา เหมือนกับว่าคุณคุ้นเคย มันก็เลยทำให้คุณพูดออกมาตาม ความเคยชิน” ชายหนุ่มพูดอย่างดีใจที่หญิงสาวมีแว่วว่าจะกลับมาเป็น ปกติในเร็ววัน

ประกายแห่งความหวังปรากฏในดวงตากลมโตคู่สวยเช่นกัน

“จริงด้วยค่ะ” ริมฝีปากอิมได้รูปเผยยิ้มกว้างสดใสให้คนตรง หน้าอย่างดีใจราวกับเด็กเมื่อรู้ว่าเธอยังมีหวังที่ความทรงจำของเธอจะ กลับมา

ภูรินท์ตะลึงมองรอยยิ้มกว้างพราวระยับ อึกทั้งดวงตากลมโต คู่สวยนั้นก็ยิ่งชวนให้หลงใหลได้อย่างไม่ยาก กว่าจจะรู้ตัวก็ไม่รู้ว่าเขา หนึ่งจ้องมองคนตรงหน้ายิ้มระรื่นนานเท่าไรแล้ว จนต้องรีบดึงสติกลับมา

“เอ่อ อะแฮ่ม! คือ...”

“คุณเป็นอะไรหรือเปล่าคะ มีอะไรติดคอหรือเปล่า” พิมพ์พิสุทธิ์ เหยยถามอย่างสงสัยและเป็นห่วงในคราวเดียวกัน ก่อนที่จู่ๆ เธอจะพลัน รู้สึกตัวขึ้นมา

“เอ่อ...” หญิงสาวพูดออกมาได้แค่นั้นพลางเหลือบมองไปยัง มือบางของตนที่ตอนนี้มีอหนาของชายหนุ่มยังกุมไว้หลวมๆ

ภูรินท์มองตามสายตาของหญิงสาว เมื่อเห็นแบบนี้ก็รีบปล่อย มือเธอรวากับโดนของร้อน ทำไมเขาถึงต้องรู้สึกกว่าหน้าตัวเองกำลังร้อน ขึ้นอย่างไม่มีสาเหตุด้วย

“อ้อ! ผมขอโทษ...ผมไม่ทันระวัง”

“ไม่เป็นไรค่ะ” พิมพ์พิสุทธิ์ปฏิเสธเสียงเบา ทั้งๆ ที่ร้อนวูบวาบ บริเวณข้อมือบางที่ชายหนุ่มถือวิสาสะจับไว้ครู่ใหญ่

จากนั้นบรรยากาศก็เป็นอย่างเก้อเขิน ไม่กล้ามองสบตากัน ตรงๆ จนกระทั่งออกจากร้านอาหารและขึ้นรถเพื่อมุ่งหน้าไปยัง เชียงใหม่ ภายในรถมีแค่เสียงเพลงคลอเบาๆ จากเครื่องเสียงชั้นดี

เท่านั้น

ชายหนุ่มแหวะปี่มน้ำมันเป็นระยะเพื่อพักรถและคลายความเหนื่อยล้าจากการขับรถติดต่อกันเป็นเวลานานหลายชั่วโมง และเพื่อให้หญิงสาวทำธุระส่วนตัวด้วย

หลังจากทำธุระส่วนตัวเสร็จ ภูรินท์ก็มายืนรอหญิงสาวอยู่ใกล้ๆ รถ พิมพ์พิสุทธิ์บอกว่าจะไปซื้อของในร้านสะดวกซื้อ แต่ผ่านไปครู่เดียวก็เดินกลับมา หน้าขาวซีดสลัดกับแดงก่ำอย่างคนที่กำลังเขินอาย

“อ้าว! ไหนบอกว่าจะไปซื้อของไปทำไมกลับมาเร็ว แล้วก็ไม่เห็นได้อะไรกลับมาเลยล่ะ” เขาถามอย่างสงสัย

ร่างบางแม่มริมฝีปากแน่นก่อนจะสรวลในที่สุด “คือ...พริมเพิ่งนึกได้นะคะว่าพริมไม่มีเงินติดตัวเลย”

“เฮ้อ! ชะงัน บ้าๆ เป๋ๆ แบบนี้จะรอดมั๊ยเนี่ย” เขาว่าพลางล้วงกระเป๋า หยิบธนบัตรออกมาให้เธอ

“รอดสิคะ พริมก็แค่ลืมว่าตัวเองไม่มีเงินติดตัว คุณก็แค่ให้พริมหยิบยืมก่อน แค่นั้นเอง” หญิงสาวหน้ามุ่มอย่างไม่สบอารมณ์นิดๆ

“บวกลบเลขถูกต้องแล้วหรือ ถึงมั่นใจว่าตัวเองจะรอดนะ” เขาว่า ยิ่งทำให้ร่างบางตรงหน้าแทบจะพันไฟใส่หน้าเขา

“พริมก็แค่ความจำเสื่อมนิดหน่อย ไม่ได้กลับไปเป็นเด็กทารกแรกเกิดที่ไม่รู้อะไรเลยซะหน่อย!”

คนบ้า! เธอค้อนเขาในใจ โมโหและโกรธนิดๆ ที่เขาปรามาสเธอแบบนั้น ก่อนจะฉกธนบัตรสีเทาจากมือเขา จากนั้นก็หันหลังเดินกลับเข้าไปในร้านสะดวกซื้อ เพื่อซื้อขนมกรุบกรอบ นม น้ำ และอีกหลายอย่างที่เธอต้องการ

ผ่านไปราวๆ สิบนาทีหญิงสาวก็กลับมาพร้อมกับถุงค่อนข้างใหญ่สองใบ พิมพ์พิสุทธิ์เปิดประตูรถแล้วจึงขึ้นไปนั่งที่เบาะข้างคนขับ

“เงินที่เหลือเป็นทิปสำหรับค่าเหนื่อยที่พริมลงไปซื้อของก็แล้ว

กัณณะ”

ภูรินท์หันขวับไปมองร่างบางอย่างไม่อยากจะเชื่อนัก “โห! นั่น
ทิปหนักไปหรือเปล่าคุณ”

“ไม่รู้แหละค่ะ ค่าเหนื่อย ค่าไปเลือกซื้อ ค่าหิ้ว ค่าเดิน ครบ
พอดี” หญิงสาวเฉยใจพร้อมยิ้มมุมปาก

ภูรินท์ได้แต่มองคนที่นั่งเบาะข้างๆ อย่างเหลือเชื่อ

‘นี่ขนาดทำอะไรไม่ได้ยังแอบไช่ย่อยเลยนะเนี่ย เห็นนิ่งๆ เงียบๆ
แต่ก็ไม่ได้ยอมคนไปทั่วจนหงอ แบบนี้ค่อยยังชั่วหน่อย มีเธอเข้ามาใน
ชีวิต ก็คงมีสีสันและไม่น่าเบื่อจนเกินไปนัก’

4

เชียงใหม่

พิมพ์พิสุทธ์กินขนมและน้ำหวานที่เธอซื้อไปเรื่อยๆ ตลอดทาง จนคนที่ทำหน้าที่ขับรถเห็นแล้วหมั่นไส้ขึ้นมาที่หญิงสาวช่างมีความสุขเสียจริง ไม่ได้คิดหวาดระแวงเขาเลยสักนิด ทำไม่ถึงได้ใจคนง่ายและมองโลกในแง่ดีขนาดนี้ นี่ถ้าเป็นญาติหรือเป็นน้องเป็นนุ่ง เขาคงต้องจับมาอบรมสักชุดใหญ่

“นี่คุณ...กินแต่อาหารไม่มีประโยชน์ สมอังกี้ยังฝ่อๆ อยู่ จะไม่ยิ่งเลวร้ายไปกว่าเดิมหรือ”

ได้ยินที่ภุรินท์บ่นเธอ ดวงตากลมโตก็เบิกกว้าง “คุณ! คนเขาก็กินกันออกตั้งแต่ยอะตั้งแต่ยะอะ มันก็ไม่ได้ร้ายแรงขนาดนั้นมั้ง คุณนั่นแหละที่คิดในแง่ร้ายเกินไป”

“ผมไม่ได้คิดในแง่ร้ายเกินไป ผมแค่จะบอกให้คุณลองคิดอีกด้าน ไหนจะโรคอ้วน และสารพัดโรคตามมาอีก ผู้หญิงสมัยนี้เข้าฮิตเทรนด์รักสุขภาพกันนะ”

“พริ้มกินไปแค่นี้เดี๋ยวเอง ไม่ได้กินเยอะขนาดนั้นสักหน่อย”

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะ...ลด ละ หรือเลิกกินซะ จะดีที่สุด” ชายหนุ่มยิ้มอย่างเป็นห่วง เพราะเรื่องสุขภาพเป็นเรื่องสำคัญ ยิ่งช่วงนี้สมอ้งได้รับการกระทบกระเทือนจนความจำหายไปด้วยแล้ว เขาจำต้อง

ช่วยเมมแต่สิ่งที่ดีและเป็นประโยชน์เซฟเก็บไว้ในสมองเธอ แต่เหมือนเด็กคือจะไม่สนใจและไม่ใส่ใจเลยสักนิด แถมยังทำหน้ามุ่ยใส่เขาทุกวัน

“แล้วก็อีกอย่างหนึ่ง คุณทำท่าชะเหมือนกับว่าเรากำลังจะไปเที่ยวต่างจังหวัดยังไงยังงั้น นี่ถามจริง ไม่กลัวผมพาไปทำมิติมีร้ายเลยหรือยังงั้น”

พิมพ์พิสุทธิ์มมองชายหนุ่มอย่างอึ้งๆ และตาก็เบิกกว้างกว่าเดิม หัวสมองนึกสรรหาคำพูดออกมาได้ตอบไม่ทัน

“คุณควรระวังตัวไว้บ้าง เพราะยังไงคุณก็เป็นผู้หญิง อยาไปเที่ยวไว้ใจคนอื่นง่ายๆ แบบนี้อีก”

หญิงสาวอ้าปากค้าง ก่อนจะผลอตวาดเสียงดัง “คุณ! สรุปแล้วคุณเป็นคนยังไงกันแน่!” เธอจ้องเขาไม่วางตา ทั้งโกรธและโมโหจริงอยู่ที่เขาพูดด้วยความหวังดี แต่ถ้าไม่ใช่เพราะ ‘อุบัติเหตุ’ เธอจะต้องมาอยู่ในสภาพนี้หรือ

“คุณเป็นคนเสนอหนทางนี้เพื่อช่วยพี่มที่ที่ยังจำอะไรไม่ได้ ซึ่งพี่มก็คิดว่ามันน่าจะโอเคที่สุด แต่แล้วคุณก็พูดอีกแบบหนึ่ง สรุปแล้วคุณต้องการอะไรกันแน่! พูดอย่างคนหวังดีกับเพื่อนมนุษย์ พูดเพื่อให้ตัวเองดูดี หรือแค่พูดเพื่อตัดปัญหา!” เธอพูดออกไปเสียงดัง ความกรุ่นโกรธพุ่งพรวดขึ้นอย่างมากมาย

ภรินที่ไม่ทันคิดว่าที่ตัวเองพูดๆ บ่นๆ ออกไปอย่างไม่ได้คิดอะไร กลับกลายเป็นว่าไปสะกิดแผลที่ยังไม่หายสนิทของหญิงสาวให้เปิดกว้างขึ้น

“ผมขอโทษ...ที่พูดแบบไม่คิด”

เขารีบเอ่ยคำขอโทษอย่างไม่อิดออด ด้วยความที่เป็นห่วงเธอมากเกินไป เขาจึงผลอตักเตือนเธอราวกับเพื่อนหรือญาติพี่น้องคนหนึ่ง ลืมไปว่าเธอกับเขาไม่ได้สนิทสนมกันมากถึงขนาดนั้น

“คุณอย่าถือสาหาความผมเลยนะ ผมเผลอคิดไปว่าคุณเป็นญาติหรือเพื่อนสนิทของผมจึงพูดออกไปแบบนี้” เขาอธิบาย และนั่นก็ทำให้แววตาโกรธซึ่งของหญิงสาวอ่อนลง

คล้ายกับพิมพ์พิสุทธิ์หลุดเข้าสู่วังวน ก่อนจะเป็นหน้าออกไปมองวิวทัศน์นอกรถพร้อมพิมพ์เสียงเบา “ช่างมันเถอะค่ะ ฉันเข้าใจ... เพราะฉันเองก็ไม่ได้อยากให้มันเป็นแบบนี้”

ถึงแม้ว่าหญิงสาวจะพิมพ์เสียงเบาแค่ไหน มันก็ยังคงก้องในหัวของภุรินที่อยู่ดี ต้นเหตุของเรื่องอย่างเขาก็เลยได้แต่รู้สึกผิด ใจนี้ก็อยากเขกกะโหลกตัวเองแรงๆ สักสองสามที่ฐานที่ปากไวก่ความคิด เขายอมรับผิดเต็มๆ และก็สมควรแล้วที่เธอจะไม่ยอมหันมาพูดคุยกับเขา

หลังจากนั้นพิมพ์พิสุทธิ์ก็ไม่ยอมพูดคุยกับเขา ทั้งยังไม่ยอมหันมามองหน้าเขา หญิงสาวหันหน้าไปทางประตูรถ ไม่นานก็ผล็อยหลับไป ภายในรถจึงมีเพียงเสียงเพลงสากลที่เขาชื่นชอบ

ผ่านไปเกือบหกชั่วโมงแล้วตั้งแต่ออกจากโรงพยาบาล อีกไม่ถึงสามชั่วโมงพวกเขาก็จะถึงจุดหมาย เนื่องจากวันนี้ไม่ใช่วันหยุด การจราจรจึงไม่ติดขัด ขับรถต่อไปได้สักพักหนึ่ง คนข้างๆ เขาก็ค่อยๆ ชยับตัว

จากหางตาเขาเห็นว่าคนข้างๆ ตื่นขึ้นมาความหาของในถุงที่หิ้วมาจากร้านสะดวกซื้อที่เบาะหลังรถ ก่อนจะหยิบขวดน้ำดื่มออกมาดื่มแก้กระหาย เห็นแล้วเขาก็อยากดื่มบ้าง เพราะขับรถติดต่อกันมาหลายชั่วโมงแล้ว

“เอ่อคุณ ผมหิวน้ำอะ ขอน้ำให้ผมมั่งสิ” เขาพูดขึ้นหลังจากที่เธอดื่มน้ำเสร็จ

พิมพ์พิสุทธิ์หันมามองหน้าเขาแวบหนึ่ง ก่อนจะเอื้อมไปหยิบ

ขวดน้ำอีกขวดที่ยังไม่ได้เปิดมายื่นให้เขา

“คุณ ผมขับรถอยู่อะ มือไม่ว่าง”

เห็นความเร่งรีบมากของชายหนุ่มแล้วเธอก็เริ่มโมโห “คุณก็จอดรถข้างทางก่อนก็ได้คะ จะได้พักเหนื่อยไปด้วย”

“ไม่เอาอะ จอดบ่อยๆ เสียเวลา เดี่ยวกลับไปบ้านดีกว่าดี”

เธอตัดสินใจตามองเขาเล็กน้อย ก่อนจะเปิดขวดน้ำแล้วเสียบหลอดแล้วยื่นไปใกล้ๆ มือเขาที่กุมพวงมาลัยอยู่

“ถ้าไม่ลำบากคุณจนเกินไปก็ช่วยป้อนหน่อยสิ...มือผมไม่ว่างอะ” ชายหนุ่มพูดด้วยน้ำเสียงกึ่งบังคับกึ่งขอร้อง แต่ทำไมใจเจ้ากรรมของเธอก็รู้สึกว่ามันช่างอดอ้อนเสียนี้

“นะคุณ...เกิดขับไปด้วย กินน้ำไปด้วยนี่เสียงต่อการเกิดอุบัติเหตุนะ” ชายหนุ่มยังคงร่ายยาวถึงเหตุผล

เธอยังคงเงยบ

“นะ ป้อนผมหน่อย”

ประโยคนั้นสั้นคลอนหัวใจของเธอไปชั่ววินาที ก่อนที่เธอจะเผลอคิดฟุ้งซ่านไปไกลกว่านี้ มือบางก็ยกขวดน้ำดื่มขึ้นจ่อที่ริมฝีปากได้รูป เมื่อเขาดื่มจนพอใจแล้วเธอก็จึงดึงขวดน้ำออกมาแทบจะทันที ก่อนจะปิดฝาแล้วเก็บที่เดิม แต่ประโยคต่อมาของเขาทำให้เธอว้าวบที่หัวใจจนเธอเกือบปล่อยขวดน้ำหลุดมือ

“เฮ้อ! ค่อยชื่นใจหน่อย” ภูรินท์พูดอย่างที่รู้สึก เพราะเขากระหายน้ำมานานแล้ว แต่จะให้ปลุกเธอขึ้นมาหยิบน้ำให้ก็กลัวเธอจะยิ่งเคืองไปใหญ่ จะจอดรถแวะพักก็กลัวจะกลับบ้านไร้ดีก่ดื่นเกินไป

ภูรินท์พาหญิงสาวมาถึงบ้านไร่ที่เชียงใหม่เกือบสี่ทุ่ม มีเด็กในบ้านคอยเปิดประตูรับและช่วยขนของอยู่สองสามคน เนื่องจากชายหนุ่มได้โทร. มาแจ้งล่วงหน้าแล้วว่าเขาจะกลับมาวันนี้ และให้เด็กๆ

ในบ้านจัดห้องรับรองแขกเตรียมไว้ให้ด้วยอีกหนึ่งห้อง โดยให้เหตุผลว่าเนื่องจากเพื่อนสนิทของเขาจะมาพักอยู่ด้วย

ภูรินท์จอดรถหนึ่งๆ พักเครื่องยนต์โดยการปล่อยให้เครื่องยนต์ทำงานต่ออีกสักพักใหญ่ เนื่องจากขับต่อเนื่องมาเป็นระยะเวลาไม่นาน

เมื่อพิมพ์พิสุทธิ์เห็นภูรินท์เปิดประตูก้าวลงจากรถ หญิงสาวจึงเปิดประตูรถตามลงไป เด็กรับใช้ในบ้านก็รีบเข้ามายกกระเป๋าเป้ของชายหนุ่มไปเก็บไว้ที่ห้องโดยไม่ต้องรอให้สั่ง แต่เมื่อมองไปยังแขกคนสำคัญของผู้เป็นนายก็ได้แต่มองกันเล็กน้อย เนื่องจากแขกที่นายบอกว่าเป็นเพื่อนสนิทนั้นดันเป็นผู้หญิง อีกทั้งหันหน้าตาก็ดูสะสวยราวกับดารานู่นหรือก็ปานนางแบบ แถมมองแล้วมองอีกก็ยังไม่เห็นสัมผัสภาวะของอีกฝ่ายเลย

ภูรินท์เห็นท่าทีของสาวใช้จึงรีบแนะนำ “นี่คุณพริ้ม เป็นแขกของฉัน แล้วห้องที่สั่งให้จัดไว้เรียบร้อยดีไหม้ย”

“เรียบร้อยค่ะคุณภู่ เอ่อ แล้วกระเป๋าของคุณ...”

“กระเป๋ามีแค่นั้นแหละ ไม่มีอะไรแล้ว ไปพักผ่อนเถอะ” เขาบอกอย่างเกรงใจ ด้วยรู้ว่าบรรดาเด็กรับใช้จะเข้านอนแต่หัวค่ำ เพราะต้องตื่นตั้งแต่เช้าตรู่

หลังจากที่บรรดาเด็กรับใช้แยกย้ายไปพักแล้ว ภูรินท์ก็หันมามองคนข้างๆ ที่ยืนนิ่งตั้งแต่เขาพาเธอเดินมาหยุดที่โถงกลางของตัวบ้านราวกับหุ่นยนต์ที่ถูกตั้งโปรแกรมไว้

“หวังว่าคุณคงจะพออยู่ได้นะ” เขาพูดเหมือนกังวลนิดๆ

เธอเพียงพยักหน้าเบาๆ

“ห้องคุณอยู่ชั้นสอง ปีกซ้ายนะ ห้องริมสุด ผมให้เด็กๆ มาทำความสะอาดไว้เรียบร้อยแล้ว”

“...” เธอพยักหน้าเป็นเชิงว่าเข้าใจ

“อ้อ! แล้วก็ห้องผมอยู่ชั้นสอง ปีกขวา ห้องริมสุดเหมือนกัน ถ้ามีอะไรก็ไปเคาะเรียกผมที่ห้องนั้นแล้วกันนะ”

“เอ่อ...ค่ะ”

“อีม ถ้าไม่มีอะไรแล้วก็แยกย้ายกันไปพักผ่อนเถอะ วันนี้ผมขับรถมาทั้งวัน เมื่อยขาซะมิด อ้อ! จริงสิ ลืมถามเลย...หิวหรือเปล่า ยังไม่ได้ทานมื้อเย็นเลยนี่ เดี่ยวผมไปเรียกเด็กมาทำให้ทาน”

“เอ่อ ไม่หิวค่ะ คุณไม่ต้องไปตามเด็กๆ หรือก เกรงใจเขา ดึกแล้ว แล้วคุณล่ะคะ หิวหรือเปล่า ฉันมีแซนด์วิชเหลือจากที่ซื้อตุนมา คุณจะรับไปสักชิ้นมั้ยคะ”

“อีม ก็ดีนะ กินอะไรเบาๆ รองท้องก่อนนอนอาจหลับง่ายขึ้น ฉันผมขอสักสองชิ้นแล้วกัน”

พิมพ์พิสุทธิ์รีบหยิบแซนด์วิชให้เขาทันที แล้วทำท่าเหมือนอยากจะพูดอะไร

ชายหนุ่มเห็นแบบนี้จึงเอ่ยถามขึ้น “คุณมีอะไรจะถามผมหรือเปล่า”

“คือ...” หญิงสาวลำบากใจที่ต้องพูดออกไป “เอ่อ...คือพรีม... ไม่มีชุดเปลี่ยนนะคะ”

เนื่องจากวันนี้วันกับการเตรียมออกจากโรงพยาบาล เธอเลยลืมนำไปเสียสนิท ชุดที่สวมอยู่นี้ภุรินทร์ก็จัดเตรียมมาให้ เธอไม่มีอะไรติดตัวมาเลยสักอย่าง

“เฮ้ย! ผมลืมนิทเลย!” ภุรินทร์เองก็ตกใจ เขาลืมคิดถึงเรื่องนี้ไปเช่นกัน

“ถ้าจั้นคืนนี้คุณทนใส่เสื้อผ้าผมไปก่อนแล้วกันนะ เดี่ยวผมจะไปหาตัวที่เล็กที่สุดและผมไม่ค่อยได้ใส่มาให้”

หญิงสาวมองเขาอย่างที่เขาเองก็อธิบายไม่ถูก “เอาน่า ผมไม่ได้เป็นโรคติดต่อย่ำแรงหรอกน่า ไว้ใจได้ คืนนี้คุณก็ทนๆ ใส่ไปก่อน

เดี๋ยวพุงนี่ค่อยไปหาซื้อใหม่”

จริงๆ เธอก็ไม่ได้แสดงอาการรังเกียจออกไปนะ แต่พอเขาพูดแบบนั้นก็น่าคิดนะ

“ขึ้นห้องเถอะ ดึกแล้วยุ่งเยอะ เดี่ยวผมไปเอาชุดมาให้ แล้วจะไปเคาะเรียกที่ห้อง”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ ฉันรอตรงนี้ก็ได้อ” เธอบอกอย่างเกรงใจ

“ผมบอกก็ทำตามที่บอกเถอะ เดี่ยวยุ่งก็ดูดเลือดหมดตัวพอดี”
เขาคุยอย่างผู้ใหญ่ดูเด็ก

พิมพ์พิสุทธิชี้แจงต่อความยาวจึงยอมทำตามที่เขาบอก เดินขึ้นไปยังฝั่งปีกซ้ายห้องริมสุด

ตัวบ้านทำจากไม้สัก เฟอร์นิเจอร์เกือบทุกชิ้นก็ล้วนทำมาจากไม้ ให้ความรู้สึกเรียบง่าย คลาสสิก กลิ่นหอมอ่อนๆ จากเครื่องนอนชวนให้อยากกึ่งตัวลงนอนซุกอยู่ใต้ผ้าวมผืนหนา อากาศเย็นสบายไม่ร้อนระอุเหมือนกรุงเทพฯ ยิ่งทำให้เธอรู้สึกว่าชีวิตเรียบง่ายสงบดี

เสียงเคาะประตูดังขึ้นสองสามครั้ง ก่อนที่เสียงของชายหนุ่มจะดังตามมา “ผมขอเข้าไปนะ” ไม่นานบานประตูก็ถูกเปิดออก

“ผมเอาชุดมาให้ค่ะ คุณก็รีบอาบน้ำนอนซะนะ เปลี่ยนที่ เปลี่ยนบรรยากาศ เกิดไม่สบายขึ้นมาแล้วอย่าหาว่าผมไม่เตือนนะ”

“ขอบคุณค่ะ”

“นี่ก็ดึกแล้ว งั้นผมไปละนะ ถ้ามีอะไรก็ไปเคาะเรียกผมที่ห้องแล้วกัน”

เธอพยักหน้ารับ ชายหนุ่มก็หมุนตัวเดินออกจากห้องไป พลันเธอก็คิดอะไรขึ้นได้ ไหนๆ วันนี้เขาก็ทำให้เธอโมโห ก่อนนอนขอรวนสักหน่อยก็แล้วกัน หญิงสาวก้าวไปยังประตู เปิดประตูออกไปก็เห็นว่าเขาเพิ่งเดินไปไม่กี่ไกลนัก

“คุณภูรินท์!” เธอรีบวิ่งเขาไว้

เมื่อชายหนุ่มหันหน้ากลับมามองพร้อมยกคิ้วสูงเป็นเชิงถาม เธอก็รีบเอ่ยคำถามออกไปทันที

“คุณ...ไม่ได้เป็นโรคติดต่อทางผิวหนังหรือกัซมียะคะ”

จากที่นั่งในตอนแรก ภุรินท์ก็หัวเสียทันที นี่เธอคิดว่าเขานำรังเกียจ สกปรกมากขนาดนั้นเลยหรือไง ถึงเขาจะ ‘ได้’ เรื่อยๆ แต่ก็เซฟตัวเองตลอด

หะอะ! คิดแบบนี้ได้ยังไง ว่าแล้วก็ส่งสายตาดูไปให้

คนร่างบางไม่สะทกสะท้าน ซ้ำยังดูระริ่นที่รวนเขาให้หน้าหงิกได้อีก

“หวังว่าผลตรวจสุขภาพล่าสุดของคุณจะปราศจากโรคติดต่อใดๆ นะคะ ฉันจะได้สบายใจ หายกังวล ฉันไม่ได้รังเกียจนะคะ แค่พยายามหลีกเลี่ยง...หวังว่าคุณคงจะเข้าใจฉัน” พุดเสร็จก็รีบปิดประตูทันทีราวกับกลัวว่าเขาจะกระโจนมาเอาเรื่อง

ดูที่พุดนั้น นี่เขาแค่ให้เธอสวมเสื้อผ้าของเขาอะ แล้วมันก็เป็นของนอกกาย ไม่ใช่ของ ‘ส่วนตัว’ แบบ ‘ลึกลับ’ ยังพุดแบบนี้ ทำอย่างกับว่าถ้าเขาเป็นโรคติดต่อจริงๆ เธอจะหลีกเลี่ยงพ้นอย่างนั้นละ แล้วที่พุดมานั้นเพราะว่าสมองยังไม่กลับมาเต็มร้อยดี หรือแค่อยากจะกวนประสาทเขาก่อนนอน

แต่ดูจากรอยยิ้มกว้างเปื้อนดวงหน้าเมื่อครู่ น่าจะเป็นอย่างหลังมากกว่า

5

อาเสียเมืองเหนือ

ด้วยความแปลกที่ พิมพพิสุทธิ์จึงนอนไม่ค่อยหลับ หญิงสาว จึงตื่นแต่เช้า หลังจากทำธุระส่วนตัวเสร็จก็ออกมาเดินสำรวจรอบๆ บ้านไม้หลังใหญ่ซึ่งกินพื้นที่กว้างพอควร แคมยังเต็มไปด้วยพื้นที่สีเขียว ขจี ให้ความรู้สึกสบายหูสบายตาเหมือนบ้านสวนบ้านไร่ทั่วไป ต่างจากบ้านที่ตั้งอยู่ในตัวเมืองของจังหวัด

คนงานหลายคนกำลังทำหน้าที่ของตัวเองอย่างชะมัดเขม้น เห็นแบบนี้แล้วก็คิดถึงตัวเอง เมื่อก่อนตอนที่เธอยังไม่ได้ความจำเสื่อม ชีวิตประจำวันของเธอก็คงไม่ต่างไปจากนี้นัก ตื่นเช้า ไปทำงาน แต่ตอนนี้ แม้แต่ตัวเธอเอง...เธอก็ยังไม่รู้จักเลยด้วยซ้ำ

“ตื่นเช้าจังคุณ เมื่อคืนนอนไม่หลับหรือ”

เสียงของเจ้าบ้านดึงให้พิมพพิสุทธิ์ละสายตาจากคนงานตรงหน้า และหันกลับไปมองเขา “แปลกที่นะคะเลยนอนไม่ค่อยหลับ” เธอตอบเขาไปตามตรงก่อนจะถามเรื่องที่เพิ่งนึกขึ้นได้ “บ้านคุณทำอะไรหรือคะ”

“ก็ทำนองนั้น”

“แล้วปลูกอะไรบ้างคะ ชา กาแฟ ดอกไม้ สตรอว์เบอร์รี่?”

“ก็หลายอย่าง ครอบครั้วผมทำครอบครัวवालแหละ” ชายหนุ่ม

ตอบอย่างไม่ถ่อมตนพร้อมไหวไหวเล็กน้อย ทำให้คนถามอดหมั่นไส้ชนิดๆ ไม่ได้

“ขนาดนั้นเลยหรือคะ...ไม่น่าเชื่อเลยแฮะ” พิมพ์พิสุทธิ์พยายาม نگاهตาม ก่อนจะพึมพำเบาๆ แต่ก็ไม่พ้นหูคนตรงหน้าที่ประสาท การรับรู้ทางเสียงเป็นเลิศ

“ไม่น่าเชื่ออะไร พุดให้มันดีๆ นะ” ภูรินทร์คาดคั้น

“เปล่าค่ะ” เธอรีบปฏิเสธทันที

“ยังจะปฏิเสธอีก” เขาทำสีหน้าข่มขู่ “รีบสารภาพออกมาซะดีกว่า ก่อนที่ผมจะจับคุณโยนไปให้เสือที่ผมเลี้ยงไว้ดูเล่นกินแทนอาหาร”

พิมพ์พิสุทธิ์ตาโต ตกใจกับสิ่งที่ชายหนุ่มพูด แต่ไม่วายแอบแยก เขี้ยวใส่เมื่อชายหนุ่มเฉลอ “ฉันก็แค่สงสัยเท่านั้นเอง ไม่เห็นต้องขู่ขนาด นั้นเลยคะ ว่าแต่คุณเลี้ยงเสือไว้ดูเล่นจริงๆ หรือคะ ถ้าฉันคุณว่า...พร้อม ไปแจ้งตำรวจตี้อยู่” เธอย้อนกลับอย่างไม่ยอมให้เขาข่มขู่อยู่ฝ่ายเดียว

“...” ภูรินทร์ขมวดคิ้ว เริ่มรู้สึกว่ามีผู้หญิงตรงหน้านอกจากไม่ได้ เพราะบางดั่งกระเบื้องเคลือบแล้ว ยังมีไหวพริบพอดตัวอีกด้วย

“พร้อมแค่คิดว่า...ไม่น่าเชื่อว่าคุณจะเป็นคนใหญ่คนโตขนาดนี้”

“...”

“ที่แท้...ก็เป็นอาเสี่ยเมืองเหนือดีๆ นี่เอง” ยังไม่ทันสิ้นคำพูดดี พิมพ์พิสุทธิ์ก็วิ่งหนีเขาไปจากบริเวณนี้

ภูรินทร์ได้แต่อึ้งกับความคิดอันแปลกประหลาดของหญิงสาว หน้าสวยๆ ใสๆ แลดูไม่มีพิษภัยนั้น แท้จริงแล้วซ่อนคมเล็บไว้เหมือนกัน มุมปากของชายหนุ่มยกยิ้มเพราะความแสนสันของหญิงสาว

ชายหนุ่มหัวเราะเบาๆ ก่อนจะเอ่ยไล่หลังร่างบางที่เดินออกห่าง ไปแล้ว “ถ้าผมเป็นอาเสี่ย คุณก็คงเป็นเด็กที่อาเสี่ยหิ้วมาเหมือนกัน นั้นแหละ ยายบ๊อง”

หลังจากรับประทานมือเที่ยงอิ่มแล้ว พิมพ์พิสุทธ์ตั้งใจจะปลีกตัวไปเดินสำรวจให้ทั่วไร่ เมื่อช่วงสายนั้นเธอหยุดการสำรวจกะทันหันเพราะไม่อยากออกมาเจอหน้าคนบางคน แต่ภูรินท์พูดขึ้นราวกับออกคำสั่งเสียก่อน เธอจึงชะงัก

“เดี๋ยวช่วงบ่ายแก่ๆ จะพาเข้าเมืองไปซื้อของแล้วกัน อย่ามัวแต่นอนหลับเป็นหมูเพลินล่ะ”

ผู้ชายอะไรปากร้ายขนาดนี้ พิมพ์พิสุทธ์แทบจะแยกเขี้ยวใส่ “เจ้าคะ! คุณชาย มีเรื่องจะพูดแค่นี้ใช่ไหมคะ”

“เปล่า มีอีกเรื่องที่ผมต้องบอกคุณ”

พิมพ์พิสุทธ์มองชายหนุ่มอย่างรอคอย

“อย่าเที่ยวไปเดินมั่วซั่ว ถึงที่นี่จะเป็นบ้านผม แต่คนงานก็มาก หน้าหลายตา จะไปไหนมาไหนก็ชวนเด็กในบ้านไปด้วย จะได้มีเพื่อน แล้วก็ไม่ใช่อันตรายมากนัก”

เธอรับฟัง ก่อนจะพยักหน้าว่าเข้าใจ

“ดีมาก ว่าง่ายๆ แบบนี้ค่อยอยู่ด้วยกันได้หน่อย” ภูรินท์ยิ้มกว้างอย่างพอใจกับปฏิกิริยาของเด็กในปกครอง

“จ้ะ...พรีมไปได้แล้วใช่ไหมคะ”

“จะรีบไปไหนของคุณ” ภูรินท์เอ่ยถามออกไปเมื่อเห็นหญิงสาวดูรีบซอบกล

“จะไปเล่นกับเจ้าไชปีเรียน ฮัสก็กับเจ้าไกลเดนรีทรีฟเวอร์ค่ะ ฉันทันใจแล้ว”

คำตอบของหญิงสาวทำเอาชายหนุ่มเลิกคิ้วขึ้นอย่างฉงน ไหนจะทำทางออกดีจนตากลมเป่าวนั้นอีก แม้คำพูดจะไม่ได้หวานเสนาะหู แต่ก็รู้ว่าอยากไปเล่นกับเจ้าตูปมากแค่ไหน

“มาอยู่ไม่ทันไรก็เป็นเพื่อนซี้กันแล้วหรือ” ภูรินท์เอ่ยแซว

“อ้าว! นี่บ้านคุณมีเจ้าตูปสามตัวหรือ”

“มีสองตัว เท่าที่คุณเห็นนั่นแหละ สามตัวที่ไหนกันล่ะ”

“อีกตัวก็คุณไงคะ ตัวใหญ่สุด พี่ใหญ่จำฝูงเลย” พิมพ์พิสุทธิ์พูดพร้อมกับยิ้มหวานอย่างเสแสร้งใส่คนตัวโตตรงหน้า ช่วยไม่ได้ ก็เขายกมือมาแหวะเธอก่อนทำไม คิดหรือว่าเป็นคนที่เธอพึ่งพาขอความช่วยเหลือแล้วจะมาข่มขู่เธอยังไงก็ได้ ฝันไปเหอะ!

ราวสี่โมงเย็นได้ ภูรินทร์ก็ขับรถพาพิมพ์พิสุทธิ์มายังห้างสรรพสินค้าใจกลางเมืองกลางย่านธุรกิจของตัวจังหวัด ชายหนุ่มบอกว่าจะพาเธอมาซื้อของใช้ส่วนตัว และเขาจะเป็นเจ้ามือจ่ายไม่อั้น ให้เธอเลือกซื้อได้ตามใจชอบ

“คุณไม่คิดอยากจะทำพวกเดรสหรือมินิสเกิร์ตบ้างหรือ” ภูรินทร์เอ่ยถามอย่างอดสงสัยไม่ได้เมื่อเห็นว่าพิมพ์พิสุทธิ์เดินเข้าออกร้านกางเกงยีนแบนรด์ดังหลายครั้ง แต่กลับไม่เข้าร้านเสื้อผ้าแฟชั่นผู้หญิงที่บรรดาสาวๆ ที่เขาเคยควงเห็นเป็นต้องวิ่งเข้าไป ถ้าหากว่าเขาพาพวกเธอมาชอปปิง

พิมพ์พิสุทธิ์ส่ายหัว ก่อนจะตอบ “ไม่ค่ะ มันไม่ใช่สไตล์ พรึ่มชอบเสื้อยืด ไม่ก็เสื้อเชิ้ตเรียบๆ ใส่คู่กับกางเกงยีนนี่แหละ ใส่สบายคล่องตัวดี”

ได้ยินแบบนี้แล้วก็ยิ่งรู้สึกแปลก เพราะเท่าที่ดูจากสายตารูปร่างและสัดส่วนเธอก็ออกจะดีด้วยซ้ำ ถ้าแต่งตัวเปิดหุ่นนิดนี้หน่อยรับรองผู้ชายเดินตามเป็นพรวน

“ขอบัตรเครดิตด้วยค่ะคุณชาย ดิฉันจะไปชำระเงินแล้ว” พิมพ์พิสุทธิ์พูดอย่างมีความสุขที่การเดินซื้อของในครั้งนี้น่าเหมือนมีตุ๊กตาดเงินเคลื่อนที่ตามมาด้วย

มือหนาควักกระเป๋าสตางค์ออกมาจากกางเกงยีนแบนรด์ดังก่อนจะหยิบบัตรเครดิตสีดำใบหนึ่งมาส่งให้หญิงสาว แต่ก็ไม่วายกำชับ

เออ

“เดี๋ยวผมจะเก็บใบเสร็จไว้ทวงเงินคืนทีหลังแล้วกัน นี่ให้ยืมก่อน ถ้าทำงานมีเงินเดือนเมื่อไหร่ค่อยเอามาใช้คืน ผมไม่คิดดอกเบี้ยสักเปอร์เซ็นต์”

พิมพ์พิสุทธ์ก็แก้งตมึนเหมือนไม่ได้ยินสิ่งที่เขาพูด ทั้งๆ ที่เขามั่นใจว่าเธอได้ยินที่เขาพูดแน่ๆ

ผ่านมาราวชั่วโมงกว่า จู่ๆ พิมพ์พิสุทธ์ก็เกิดนึกขึ้นได้ว่า เธอลืมชื่อของสำคัญ สำหรับผู้หญิงสิ่งที่ขาดไม่ได้เลยก็คือ ชุดชั้นใน และผ้าอนามัย

“มีอะไรหรือเปล่าคุณ อยู่ดีๆ ก็หยุดเดิน” ภูริณท์เอ่ยถามเมื่อจู่ๆ คนที่เดินมาด้วยกันก็หยุดชะงัก

“คือ...” เธออ้าอึ้ง ไม่รู้จะบอกชายหนุ่มอย่างไรดี

“อะไร อ้าอึ้งอยู่นั่นแหละ”

“คือพรีมจะซื้อชุดชั้นในคะ คุณจะสะดวกมั๊ยถ้าหากว่าพรีมจะให้คุณช่วยไปนั่งรอพรีมที่อื่นสักครู่ ไม่ถึงครึ่งชั่วโมงหรอก”

เมื่อพิมพ์พิสุทธ์เอ่ยกับเขาตรงๆ แบบนั้น ผู้ชายอย่างเขาก็อดที่จะเก้อเขินไม่ได้

“ก็แล้วทำไมไม่รีบบอกเล่า!” มีอหนายกขึ้นเกาทำยทอยอย่างขัดเขินเล็กน้อย จะไม่ให้เขินได้ยังไง ก็เธอเล่นมาหยุดยืนอยู่หน้าแผนกชุดชั้นในสตรี

“ก็...ก็พรีมเพิ่งจะนึกขึ้นได้” หญิงสาวบอกเสียงเบา

“งั้นผมไปนั่งรอในร้านกาแฟแล้วกัน เสร็จแล้วก็รีบเดินไปหาผมที่นั่น” ภูริณท์ซึ่งบอกตำแหน่งเสร็จสรรพก็ยึดบัตรเครดิตของตนใส่มือหญิงสาวแล้วก้าวคุ่มๆ ออกไปจากบริเวณนั้นทันที

“เป็นอะไรของเขา อยู่ๆ ก็เสียงดัง อารมณ์แปรปรวนอย่างกับ

วัยทอง” พิมพ์พิสุทธิส่ายศีรษะก่อนจะรีบเดินเข้าไปเลือกซื้อชุดชั้นใน
หญิงสาวไม่ได้รับรู้เลยว่าที่ชายหนุ่มดูเหมือนหัวเสียนั้น แท้จริง
แล้วก็แค่เงิน ทั้งๆ ที่ระดับเขาไม่น่าจะเงินหญิงสาวหน้าสวยใสที่ความ
ทรงจำยังไม่เต็มร้อยด้วยซ้ำ

ดีแค่ไหนแล้วที่เขายังไม่ได้เดินเข้าร้านไปด้วย เห็นแบบนี้ แต่เขา
ก็ถนัด ‘ถอด’ มากกว่า ‘ช่วยเลือก’ เป็นไหนๆ

แต่ทุกอย่างก็ยอมมีข้อแม้ เพราะถ้าหากว่าเขามีโอกาส ‘ช่วย
เลือก’ เขาก็อยากช่วย ‘ถอด’ ด้วยเหมือนกัน!

6

บานปลาย

โชคดีที่ต่างจังหวัดรถไม่ได้ติดยาวเหยียดเหมือนกรุงเทพฯ ภูรินท์และพิมพ์พิสุทธิ์จึงกลับบ้านไรรวดๆ ทุ้มเศษ เนื่องจากมือเย็น ภูรินท์พาเธอไปรับประทานอาหารในห้างดังแล้ว เมื่อกลับมาถึงบ้านจึงไม่ต้องรบกวนแม่บ้านให้ตั้งโต๊ะอาหาร

หลังจากที่ภูรินท์นำรถหุ้ไปจอดในโรงรถเรียบร้อยแล้ว เมื่อเห็นชายหนุ่มเดินมา หญิงสาวที่ยืนคอยอยู่ก็ถือโอกาสยกมือไหว้ขอบคุณจากใจจริงพร้อมกับเอ่ย

“ขอบคุณมากนะคะที่พาพริ้มไปซื้อของใช้”

คำขอบคุณกับการที่หญิงสาวไหว้เขานั้นทำเอาภูรินท์แปลกใจ และยกมือรับไหว้แทบไม่ทัน ก็ตั้งแต่โตเป็นหนุ่มเต็มตัวมา เวลาที่เขาให้สิ่งของที่หญิงสาวต้องการและสนใจแล้ว สิ่งที่เขาจะ ‘ได้รับ’ ตอบแทนกลับมานั้นไม่ใช่ปฏิกิริยาแบบนี้แน่ แต่เป็นการขอบคุณอีกแบบที่ ‘แนบชิด’ และ ‘ลึกซึ้ง’ มากกว่า

“เอ่อ ไม่เป็นไรหรอก เรื่องแค่นี้เอง” ภูรินท์บอกอย่างไม่ใช้เรื่องสำคัญอะไรมากมาย “อีกอย่างคุณอยู่ในการปกครองของผม ผมก็ต้องดูแลคุณให้ดีสิ”

พิมพ์พิสุทธิ์ยิ้มอย่างสนใจเมื่อชายหนุ่มไม่มีที่ท่าว่าจะ

ทวงถามเรื่องจ่ายคืนในภายหลัง

“ยังไงก็ขอบคุณคุณมากๆ อีกครั้งแล้วกันนะคะ วันนี้รบกวนคุณมามากแล้ว ถ้าฉันพร้อมขอตัวขึ้นห้องก่อนแล้วกันนะคะ” พิมพ์พิสุทธิ์กล่าวจบก็หมุนตัวเดินเข้าบ้าน ตรงไปยังห้องพักแขกของตัวเอง

จริงๆ ก็เป็นเรื่องปกติ แต่ที่มันไม่ปกติก็เพราะว่าชีวิตของภูรินท์นั้นล้วนข้องเกี่ยวกับคนที่เข้ามาหาเพราะผลประโยชน์ทั้งนั้น ความจริงใจหรือคำพูดจากใจจริงที่หวังจะได้รับนั้นก็หายากแสนหายาก

แต่ทำไมคราวนี้ภูรินท์กลับรู้สึกว่าเขากำลังได้รับมันจริงๆ... ทั้งคำพูดขอขอบคุณจากใจจริง ความจริงใจ และความใสซื่อบริสุทธิ์จากหญิงสาวที่ชื่อว่าพิมพ์พิสุทธิ์

เกือบห้าวันแล้วที่พิมพ์พิสุทธิ์มาอยู่ที่เชียงใหม่ กิจวัตร

ประจำวันของเธอก็ไม่มีอะไรมากมายนัก นอกจากกิน นอน แล้วก็เล่นกับเจ้าตุบ วนเวียนอยู่แบบนี้จนตัวเองเริ่มรู้สึกว่าชีวิตน่าจะมีอะไรให้ทำมากกว่านี้

เธอยังไม่หายสนิทดีก็จริง แต่ก็ไม่ได้ป่วยจนถึงขั้นทำอะไรไม่ได้ ใช้ชีวิตแบบเรื่อยๆ ไปวันๆ งานการไม่ทำ เฮ้อ... ใช่ว่าเธออยากจะทำแบบนี้ที่เหน็ดเหนื่อย ยิ่งเห็นดวงตาชายแววสงสัยใคร่รู้ของบรรดาสาวใช้ในบ้านแล้วเธอก็ยิ่งอึดอัด

“บางที่เป็นเจ้าตุบแบบแกก็ดีเนอะ ไม่ต้องคิดอะไรมากมายให้ปวดหัว”

พิมพ์พิสุทธิ์นั่งดูชนเจ้าโกลเดนรีทรีฟเวอร์ที่หมอบอยู่ข้างๆ คอยเป็นเพื่อนเล่นและคอยฟังเธอบ่นมาตลอดหลายวันที่ผ่านมา

“เฮ้อ! ไม่รู้ว่าชีวิตฉันจะเป็นแบบนี้ไปอีกนานแค่ไหน มันน่าเบื่อมากเลยนะ” หญิงสาวว่าก่อนจะค่อยๆ โนมัตถ์ลงโอบกอดเจ้าเพื่อนสี่ขาเอาไว้เพื่อปลอบประโลมหัวใจ “แกเข้าใจความรู้สึกฉันใช่ไหม”

ระบายความรู้สึกออกไปแล้ว หญิงสาวก็ได้แต่หวังว่าจะดีขึ้นบ้าง ทั้งๆ ที่ดูเหมือนเธอจะใช้ชีวิตปกติ แต่ความจริงก็คือความจริง เธอสลัดความเศร้าหมองที่กัดกินหัวใจออกไปไม่ได้เลย

ที่เธอต้องระบายออกไปแบบนี้ก็เพราะไม่อยากจะให้ความรู้สึกแย่มากไปกว่านี้ ทุกอย่างต้องดีขึ้น เพียงแต่อาจต้องใช้เวลาานสักหน่อย นั่นเป็นคำที่หญิงสาวใช้ปลอบใจตัวเองมาตลอด คิดแล้วแรงฮึดสู้กับชีวิตก็มาเต็ม

ร่างบางสลัดความเศร้าหมองทิ้งไป ก่อนจะลุกขึ้นเดินเข้าไปในห้องโถงของบ้าน

แม้ว่าภูรินที่จะพอมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับงานในไร่มาบ้าง อึกทั้งยังเคยเห็นการทำงานเกือบทุกขั้นตอนจากผู้เป็นบิดามาตั้งแต่วัยเด็ก แต่การที่เธอจะเข้ามารับช่วงต่อนั้นก็ยังมีอีกหลายสิ่งหลายอย่างให้เธอเรียนรู้มากมายไปหมด ภูรินที่เพิ่งกลับมาเหนื่อยๆ จากการศึกษารับรู้งานกับคนสนิทมาทั้งวันนั่งพักได้ไม่นานก็ได้ยินเสียงรถเข้ามาจอดที่หน้าบ้าน บ่งบอกว่ามีแขกมาเยือนที่เรือน ยังไม่ทันที่จะวานให้เด็กรับใช้ในบ้านไปดูว่าแขกที่มาเป็นใคร เขาก็ได้คำตอบก่อน เพราะตอนนี้คนที่มาเยือนกำลังก้าวเดินฉับๆ ตรงเข้ามายังทางที่เขานั่งอยู่

“สวัสดิ์ครับแม่” ภูรินยกมือไหว้มารดา แต่กลับได้สายตาค้อนกลับมาแทน

“มาถึงตั้งแต่เมื่อไหร่ ทำไมไม่บอกแม่! แล้วทำไมถึงไม่เข้าไปพักที่บ้านในเมือง” คุณหญิงชไมพรแหวัดเสียงเขียวใส่บุตรชายตัวดี ที่ทำตัวเอือระเหยไม่ต่างจากสายลมหนัก นึกจะไปก็ไป นึกจะมาก็มา

“แล้วที่เขาล้อกันนั่นมันอะไร ฮะ! มีคนมาบอกแม่ว่าเห็นภรรยาผู้หญิงไปขอปกป้องชื่อของกะหล่งกะหนิงกลางห้าง จนคนเขามาถามแม่

กันใหญ่แล้วว่าที่บ้านกำลังจะมีข่าวดีหรือ นี่มันเรื่องอะไรกันหือตาฏ” ผู้เป็นแม่ถามสิ่งที่คาใจจนต้องมาถึงที่นี่

“เขาบอกแม่ว่ายังง้างบ้างละครับ ก็ตามนั้นแหละ” ภูรินท์ไม่ปฏิเสธ ยิ่งทำให้ผู้เป็นแม่ไม่พอใจกว่าเดิม

“นี่ภูเอาผู้หญิงที่ไหนติดสอยห้อยตามกลับมาด้วยจริงๆ อย่างนั้นหรือ โอ๊ย! ฉันจะเป็นลม” นางบ่นความไม่ได้ตั้งใจสักอย่างของลูกชาย

“ทำแบบนี้ได้ยังไงอะ! แล้วถ้าเรื่องนี้มันไปถึงหูหนูกึ่งเข้า จะทำยังไง! แม่อุตส่าห์ไปทาบทามลูกสาวเขาไว้ให้ แต่ลูกกลับพาผู้หญิงที่ไหนก็ไม่รู้ไปเดินทั่วห้าง”

ภูรินท์ถอนหายใจอย่างเหนื่อยอ่อน “แม่ครับ ผมว่าเราพูดเรื่องนี้กันรู้เรื่องแล้วไม่ใช่หรือครับ”

“รู้เรื่องที่ไหน แม่บอกภูไว้ก่อนเลยนะ คราวนี้ภูต้องเลิกทำตัวแบบนี้ได้แล้ว อายุอานามก็ไม่ใช่น้อยๆ แล้ว ครั้งนี้แม่ไม่ยอมเราง่ายๆ แน่” นางบอกเสียงเข้ม

“แล้วแม่ถามจริงๆ หนูกึ่งมีอะไรไม่ดีรี หน้าตาก็สะสวย ชาติตระกูลก็ดี การศึกษาก็ดี ไม่มีอะไรด้อยเลยสักอย่าง ลูกยังไม่ทันได้เจอน้องก็ตั้งทำปฏิเสธทำเดี๋ยวนะ”

“แม่กำลังจะจับผมคลุมถุงชนว่จั้น นี่มันยุคไหนแล้วครับ”

“เมื่ออยากให้ภูรู้จักสนิทสนมกับน้องไว้ก่อน น้องสวยน่ารักแบบนั้น เดียวคบๆ กันไปไม่นาน ภูก็จะรักจะชอบน้องได้ไม่ยากหรอก”

“เราไม่สามารถบังคับจิตใจเราให้ทำนู่นทำนี่ได้หรอกนะครับแม่ ยิ่งเรื่องความรักยิ่งแล้วใหญ่” ภูรินท์พยายามอธิบายให้ผู้เป็นแม่เข้าใจ

“แล้วการที่ภูทำตัวแบบนี้ไม่จริงจังกับใคร คบเล่นแกเปื้อน คลายเหงาไปวันๆ จะให้แม่เข้าใจว่ายังไงดีฮะตาฏ แล้วไหนล่ะความรักที่ภู ว่า บอกแม่มาสิ”

“ถ้าเป็นเรื่องนั้น...แม่ไม่ต้องเป็นห่วงหรอกครับ” ภูรินท์พูดอย่าง

ใจเย็น ผิดกับเมื่อสักครู่นี้

ดวงตาคมเหลือบไปเห็นสาวร่างบางที่คุ้นตาในหลายวันนี้ยืน
นั่งอยู่ตรงหัวมุมทางเข้าห้องโถงของบ้าน คงกำลังแอบฟังบทสนทนา
ระหว่างเขากับมารดา

“เพราะผมมีคนที่ผมรักอยู่แล้ว อีกอย่างเราก็กำลังจะแต่งงาน
กันเร็วๆ นี้ด้วย แม่เตรียมตัวตัดชุดไว้ได้เลย!” ภูริณท์พูดขึ้นและยิ้ม
ราวกับผู้ชนะหลังจากคิดแผนอันปราดเปรื่องขึ้นมาได้สุดๆ ร้อนๆ

และแผนที่ว่านี้ก็จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากคนบางคน
ด้วย!

7

ไหลไปตามน้ำ

พิมพ์พิสุทธิ์ไม่คาดคิดมาก่อนว่าการที่เธอจะเดินไปยังห้องครัวเพื่อหาของว่างและน้ำหวานมากินนั้นจะเจอเข้ากับเหตุการณ์แบบนี้ ดูเหมือนภูรินท์กับผู้หญิงอายุราวห้าสิบนิดๆ ซึ่งชายหนุ่มเรียกว่าแม่มีเรื่องที่ต้องพูดคุยตกลงกัน แต่ไม่ค่อยลงตัวสักเท่าไร

จริงๆ เธอไม่ได้มีเจตนาจะแอบฟังเรื่องภายในครอบครัวภูรินท์ เพราะเรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับเธอเลยสักนิด และในขณะที่พิมพ์พิสุทธิ์กำลังจะถอยหลังหมุนตัวกลับไปตามทางเดิมนั้น ตาเจ้ากรรมก็ดันสบเข้ากับดวงตาคู่คมราวกับนัยน์ตาเหยี่ยวพอดี

ไม่รู้ทำไมกลางสังหรณ์ของเธอถึงสั่นเตือนว่า...กำลังจะมีเรื่องไม่ดีเกิดขึ้นกับเธอแน่ๆ หญิงสาวเตรียมจะหนีไปจากตรงนี้ แต่ก็ซ้่าเกินไป

...

“พริ้ม อย่าเพิ่งไปครับ!” ภูรินท์ร้องเรียกเธอเสียงดัง มั่นดังมาก ในความคิดของเธอ

จากที่เตรียมจะเดินหนี ร่างบางจึงได้แต่หยุดนิ่งอยู่กับที่ราวกับรอฟังคำพูดต่อไป

“พริ้มมากี่ดีแล้ว มานีก่อนสิ” ไม่เพียงแค่พูดเปล่า แต่ภูรินท์กลับ

เดินมาหาเธอที่มุมห้องของบ้าน

เธอเดินไปหาเขาด้วยสีหน้ามึนงง เมื่อเขาเข้ามาใกล้ก็กระซิบประโยคหนึ่งที่พอให้เธอได้ยิน

“ช่วยผมก่อนแล้วกันนะคุณ เรื่องอื่นค่อยว่ากันทีหลัง”

เธอยังคงมองเขาอย่างไม่เข้าใจนัก แต่ก็ยอมเดินไปตามการจับจูงของเขา มารู้ตัวอีกทีก็ตอนที่ชายหนุ่มพาเธอมาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าหญิงวัยกลางคนแล้ว

“พริ้ม นี่คุณแม่ของผมเอง” ภูรินทร์แนะนำให้เธอรู้จักกับแม่ของเขาอย่างเป็นทางการ

เมื่อตั้งสติได้ หญิงสาวก็รีบยกมือไหว้ผู้อาวุโสอย่างอ่อนน้อม

ไม่รู้ทำไมพิมพ์พิสุทธ์ถึงรู้สึกส่วนตัวเองประหม่ายังไงชอบกล อาจจะเป็นเพราะสายตาจากผู้อาวุโสที่มองมาอย่างดำหนิติเตียนละมั้ง ถึงทำเอาเธอหนาวๆ ร้อนๆ แปลกๆ

“คุณแม่ครับ นี่พิมพ์พิสุทธ์หรือพริ้มครับ พริ้มเป็นคนที่ผมรักครับ เราชักกันมาก และวางแผนกันไว้ว่าจะแต่งงานกันในเร็วๆ นี้” ภูรินทร์แนะนำอย่างไม่มีสะดุดหรือขัดเขิน

คุณหญิงขมิพรอึ้งตั้งแต่เห็นกับตาว่ามีหญิงสาวหน้าตาสะสวยอยู่ในบ้านไร่ของลูกชายแล้ว ยังไม่ทันได้ซักถามรายละเอียด เจ้าลูกชายก็เล่นแนะนำเสร็จสรรพ แล้วแบบนี้จะไม่ให้เธอตกใจจนแทบช็อกได้อย่างไร

“อะไรนะ!”

“พริ้มเป็นคนรักของผมครับ” ภูรินทร์ย้ำอีกครั้ง ก่อนจะเอื้อมมือหนาไปกุมมือเธียวางไว้แน่น ที่ชายหนุ่มต้องทำแบบนี้ก็เพราะเกรงว่าหญิงสาวจะแย้งหรือพูดความจริงออกไปซะก่อน

“ผมมีคนที่ผมรักอยู่แล้ว ทีนี้แม่พอจะเข้าใจใช่ไหมครับว่าทำไมผมถึงต้องปฏิเสธการดูตัวหรือการคลุมถุงชนของแม่” ภูรินทร์อธิบายให้

คุณหญิงชไมพรฟังยาวเหยียด ก่อนหันกลับไปมองร่างบางข้างๆ ที่ตอนนี้ตกใจมากกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างไม่ทันตั้งตัว

“คุณ...” พิมพ์พิสุทธ์ครวญเสียดแผ่ว ตอนแรกหญิงสาวตกใจเพราะคิดว่าเขาจับได้ที่เธอนิสัยไม่ดีที่มาแอบฟังคนอื่นพูด แต่ที่เขากำลังอธิบายให้ผู้เป็นแม่ของเขาฟังนั้นน่าตกใจยิ่งกว่า บอกว่าเธอเป็นคนรัก บอกว่ารักเธอมาก และที่กำลังจะแต่งงานกันเร็วๆ นี้เนี่ยนะ มันใช้เรื่องจริงซะที่ไหนเล่า

ภุรินทร์เห็นพิมพ์พิสุทธ์มีท่าทีเตรียมพูดแย้งก็นั่งตัวลงไปใกล้แล้วกระซิบบินให้ได้ยินเพียงสองคน “ตามน้ำไปก่อนนะคุณ ถือว่าผมขออภัย”

เมื่อมองจากสายตาคคนนอกที่ไม่รู้ตั้งต้นลึกหนาบางอย่างคุณหญิงชไมพรแล้ว ก็เห็นเพียงลูกชายคอยให้กำลังใจหญิงสาวคนรักไม่ห่าง

เมื่ออีกฝ่ายขออภัยขนาดนี้แล้ว มีหรือที่เธอจะกล้าหักหน้าเขาจึงได้แต่ยอมรับสมอ้างตามที่ชายหนุ่มพูดปดไป “เออ...ค่ะ”

“คนรัก? นี่ลูกพูดเรื่องจริงหรือตาฎ” คุณหญิงชไมพรลมจับอาการหน้ามีดเริ่มคุกคาม ยืนชวนเซจนหญิงสาวรุ่นลูกที่ยืนอยู่ข้างบุตรชายต้องรีบเข้ามาประคอง ก่อนที่นางจะเป็นลมล้มพับไป

หลังจากที่ได้ยาดมและอากาศจากแรงพัดของหญิงสาวรุ่นลูกแล้ว คุณหญิงชไมพรที่นั่งพักอยู่ตรงโซฟาไม้ก็อาการดีขึ้น

เมื่อเห็นว่าผู้อาวุโสกว่าอาการดีขึ้นแล้ว พิมพ์พิสุทธ์จึงถอยกลับไปอยู่ข้างภุรินทร์ แต่ก็ยังไม่ชินกับการถูกมองไม่วางตาอยู่ดี

ถ้าถามความรู้สึกตอนนี้ว่าเป็นยังไง คุณหญิงชไมพรก็ไม่รู้จะตอบยังไง นอกจากตกใจมากที่บุตรชายตัวแสบพาคนรักมาแนะนำตัวอย่างกะทันหัน อีกทั้งยังประกาศด้วยว่ากำลังจะแต่งงานกันเร็วๆ นี้ ความดันของนางไม่ขึ้นจนต้องหามส่งโรงพยาบาลก็ดีแค่นั้นแล้ว

พอเริ่มมีเรี่ยวแรงขึ้นมาหน่อย คุณหญิงชไมพรจึงมีโอกาสได้

สำรวจหญิงสาวตรงหน้า หน้าตาสะสวย มีเสน่ห์จนขนาดนางเองที่เป็น
ผู้หญิงด้วยกันยังนิยมชมชอบ แบบนี้สินะเจ้าภูมันถึงหลงรัก ผิดพรรณ
ก็ผุดผ่อง รูปร่างก็สมส่วน แต่งกายไม่วาบหิวเหมือนแพชั่นนิยมสมัยนี้
โดยรวมด้านบุคลิกภาพก็ถือว่าผ่าน โลงใจไปบ้างที่ลูกชายนางไม่ไป
คิดว่าเอาแหม่มผมทองมา ไม่เช่นนั้นนางคงได้เป็นลมจริงๆ แน่

“ชื่ออะไรนะเรานะ” คุณหญิงชไมพรเริ่มสอบถามหญิงสาวที่ยัง
ยืนนิ่งอยู่ข้างบุตรชาย

“เธอชื่อพริ้มครับแม่” ภูรินที่รีบตอบแทน

“แม่ไม่ได้ถามเรา” นางดูบุตรชาย ก่อนจะหันไปถามหญิงสาว
อีกครั้ง “ว่ายังงั้นละเรา ชื่ออะไร”

พิมพ์พิสุทธิ์เสียวสันหลังวาบ กลืนน้ำลายเหนียวๆ ลงคอก่อน
จะตอบ “พิมพ์พิสุทธิ์ค่ะคุณน้ำ เรียกพริ้มก็ได้ค่ะ”

รูปก็งาม นามก็เพราะ ถ้าจะให้ประเมินรสนิยมในการเลือก
คนรักของบุตรชายแล้ว โดยรวมนางถือว่าผ่าน

“แล้วนี่เราเป็นลูกเต้าเหล่าใครล่ะ ที่บ้านทำอะไร” นางถามต่อ
ราวกับซักประวัติอาชญากร

พิมพ์พิสุทธิ์ได้แต่อึ้งและไม่รู้จะตอบอย่างไรดี จึงหันไปส่งสายตา
ขอความช่วยเหลือจากคนข้างๆ แทน

“โอ้ แม่ครับ เรื่องนี้เอาไว้ค่อยคุยกันที่หลังเถอะครับ”

คุณหญิงชไมพรส่งค้อนวงใหญ่ให้บุตรชาย ก่อนจะประกาศ
เสียงดังฟังชัด “แม่จะพูดตอนนี้ให้รู้เรื่อง แล้วเราก็อยู่เฉยๆ เงียบๆ ไป
เลยนะ แม่ไม่ได้ถาม” ว่าแล้วก็หันไปรอคำตอบจากปากคนที่ลูกนาง
บอกว่ารัก

“...”

พิมพ์พิสุทธิ์รู้สึกอึดอัดมาก คุ่นๆ แปลกๆ เหมือนกับว่าเธอเคย
เจอเหตุการณ์แบบนี้มาแล้ว...นี่เป็นครั้งแรกไม่ใช่หรือ แต่ด้วยความ

กอดันหรืออะไรก็ไม่ทราบ หญิงสาวจึงตอบออกไปราวกับว่ามันมาจากจิตใต้สำนึก

“ไม่ได้เป็นลูกสาวของผู้มีชื่อเสียงโด่งดังหรือทำกิจการใหญ่โตหรอกค่ะ” หญิงสาวบอกด้วยรอยยิ้มนิดๆ “ไม่ใช่ลูกคนใหญ่คนโตที่ไหนเลยด้วยค่ะ เป็นเพียงแค่นักธรรมดาๆ ที่ค่อนข้าง...ไปทางจนก็ว่าได้ค่ะคุณน้า”

สีหน้าและรอยยิ้มของผู้พูดไม่ได้มีแววประชดหรือดูถูกตัวเองเลยสักนิด แต่กลับภาคภูมิใจด้วยซ้ำในความรู้สึกที่นางรับรู้ได้ ความกล้าหาญและความจริงใจถือว่าใช้ได้

คุณหญิงขำไม่พรพยับหน้ารับรู้ แล้วบอกว่าต้องการพูดคุยธุระส่วนตัวกับบุตรชายต่ออีกสักหน่อย พิมพ์พิสุทธกิจทั้งยินดีและโล่งใจสุดๆ จึงไม่รีรอที่จะรีบเดินออกไปจากห้องรับแขก

เมื่อหญิงสาวลับสายตาไปไกลพอควรแล้ว คุณหญิงขำไม่พร
ก็หันกลับมาชักบุตรชายต่อ

“แม่คิดว่าลูกโตพอจะรู้ว่าอะไรควรทำหรือไม่ควรทำแล้วนะ ตาฎ แม่คงไม่คิดไปเองใช่ไหมว่าหนูพริ้มค่างที่นี้”

นางพยายามใจเย็นกับการกระทำของบุตรชาย “ถึงจะบอกว่ารักชอบกัน แต่ก็ไม่ควรอยู่ดีที่ผู้หญิงกับผู้ชายจะอยู่ด้วยกันในที่สาธารณะแบบนี้ ทั้งที่ยังไม่ได้เป็นอะไรกัน”

“ตอนนี้ยังไม่ได้เป็นอะไรกัน แต่อีกไม่นานเป็นแน่ครับ เรื่องนั้นแม่ไม่ต้องเป็นห่วงหรอกน้า” ภุรินทร์พูดอย่างขำๆ ให้มารดาคลายเครียด แต่กลับโดนฝ่ามืออวบฟาดใส่แขนเต็มแรง

“โธ้ย! เจ็บนะครับแม่”

“เจ็บนั่นแหละดี! ทำแบบนี้ใช้ได้ที่ไหน แม่เคยสั่งเคยสอนหรือว่าให้ทำแบบนี้ เป็นผู้ชายทำไมไม่รู้จักให้เกียรติผู้หญิง แม่ถามไถ่ยิน

มัยยะ” นางทั้งเอ็ด ทั้งดู ทั้งว่า แต่ดูเหมือนว่าจะไม่ได้แทรกซึมเข้าไป
สู่สมองของบุตรชายเลยแม้แต่น้อย

“โอ้ เราหมั่นกันแล้วนะครั้นแม่” ภูริทพุดต่ออย่างไหลลื่น คงจะ
จริงอย่างที่เขากล่าวกันว่า คนโกหกเมื่อได้โกหกเรื่องหนึ่งแล้วก็จะโกหก
เรื่องต่อๆ ไป

“คนหมั่นกัน รักกัน จะให้อยู่ไกลกันยังงั๊วไหน นี่ผมก็ไปอุดเขา
มาอยู่ด้วยนะ ไม่งั้นเขาไม่มีทางยอมมาด้วยหรอก”

“อุด!? โอ๊ย ไปทำแบบนั้นได้ยังไงชะตาภู่ เขาเป็นลูกมีพ่อแม่แม่
นะ!” นางบ่นบุตรชายพร้อมทั้งฟาดทั้งหยิก ถ้าไม่ติดว่าอีกฝ่ายเป็นลูก
ก็อยากจะบิดเนื้อให้ขาดเลยด้วยซ้ำ

“ถ้ารักเขาจริงก็รีบไปจัดการทุกอย่างให้มันถูกต้องตามประเพณี
ซะ ถึงแม่จะอยากได้สะใภ้ที่ฐานะเท่าเทียมกันเพื่อเสริมฐานะให้แก แต่
แม่ก็เข้าใจว่าปลูกเรือนก็ต้องตามใจผู้อยู่ เพราะฉะนั้นแม่ให้ลูกเลือก
ว่าจะไปทำทุกอย่างให้ถูกต้อง หรือจะเลิกพากันไปแล้วถูกแม่คลุมถุง
ชน!”